

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

ہے ہر کہیں دی سمجھ وی اپنی ہے ہر کہیں دا ضمیر اپنا
ضمیر پل پل ادب سکھیندے ادب سکھے تیڈو آویجے

ساوڻ ٺڪڙا ويندڙ

عبدالڪريم ساڃڻ

03324177700

03457364551

حق ہتھیکے

کتاب	:	ساوڻ ٺڪڙا ويندے
شاعر	:	عبدالڪريم ساڄن
جاہ پتہ	:	شاہ صدر دين ديرہ غازي خان
کتابت	:	ناصر جواد
ٺڪھڻا	:	اکرم علياڻي، کيڻي رسو پوري
پروف ريڊنگ	:	سين مختيار دستي، قاسم عادل
پهلي ڇاپ	:	اکتوبر 2017
پڙتري	:	500:
ٺل	:	500 روپے
ناشر	:	ناصر پهلي ڪيشنز ديرہ غازي خان

ملڻ دے پتے

ناصر نيوز آئيجنسي ديرہ غازي خان

انتساب

اٲٹئں بھرانویں ٲتریں سرانکی وسیب

تے

اٲٹے مٹھے "ساجن" سنیں دے ناں

وڪھرا نگر ھے عشق دا ايندا خدا وڪھرا ھوندے
سجدے قضا وڪھرے تمھيندن سجدہ ادا وڪھرا ھوندے
رشتنيں دارچ کچھ ننيں ھوندا رشتنيں دا سچ سب کچھ ھوندے
سو بے وفا ھون توڙے ٻڪ باوفا وڪھرا ھوندے

تندیر

11		ناصر جواد		صدیں تیں مُحیط شاعر	
14	نعت	13		حمد	
18	اماں سینیٹ	16		التجا	
21	میکوں نین لائیں ہونیں	19		پیار بھولا وی ہے کجھ	
24	ہوا دے ہتھو میں آپے	23		اپنے آپ کوں کہیں دے اندر	
26	آپ کوں آپ پر ایالگٹاں	25		کتھو اے عشق شروع تھے	
28	ییں زندگی دے سوال سکھٹے دا	27		اکھیں دی روٹن	
30	آپے آپکوں بھل کے	29		وکھرا نگر ہے عشق دا	
32	کاغذ قلم جو پاتے	31		اوندے ہتھ دیاں لتھیاں	
34	کئی معصوم لوکیں دیاں	33		بدن آپے تیں تن آپے	
36	جڈاں آپے سینے کوں تھل	35		اساں رووٹن رُواوٹن دا	
38	میڈے سر تیں اوندی سونہ	37		اساں تاں سینے دے ڈھیر سارے	
40	ساہ پر اے ہن جیکر	39		اُن کھٹ رات	
43	دل منگدا ڈھولن	42		وفا پرستی کوں	

46	ٹالسی تے کندھ	44	میں پیار پایا
48	سارے گچھ گلابوں	47	قد کولوں ہنٹ تار
51	ہک پل دی کہیں کول واند نہیں	49	تھل بر جنگل
53	کل تئیں جنھیں دی چھاں ہی	52	پندھ اٹ سو نہیں
55	چنگاں ہا جیکر ہنچھ میڈی	54	میں تاں آپے آپکوں وسریاں
57	جیڑھے ویس پاوے	56	میڈھے ہتھ دیاں لگیاں میندیاں
60	کاں کاں کر کے جیڑھے ویلھے	58	کہیں داپیار و سارٹ
62	قرب کمال دی لہٹی چس اے	61	میڈے وچ تاں میڈے دیاں
65	کیا ڈہدے جھ دے ابھرٹ	64	تیڈی وستی دا جنیں ویلھے
68	دلڑی دا درد توں نہیں	66	گزیے ویلھے دی گال
71	کینجھی دھاں ہے	70	تیکوں بھلاوٹ سوکھ نہیں
73	میں دل وانگوں دل میں وانگوں	72	گلابوں ہے تاں
75	آج وی میڈیں پلکیں ائیں	74	قلم آپے وچوں ول کئی
78	دل نال تیڈی مونجھ دا	77	اٹ سٹے جھیرے کول
80	میڈے ہانہیں دے سارے	79	کڈا میں کہیں کول کھلدا چمن
82	فاصلہ کجھ تیڈے ساڈے درمیاں	81	میں کیرھے وار کول واراں
84	تیکوں اپٹا بٹا وٹ دی	83	آپے نال آلا ڈیکھوں
86	سوچ کہیں ویلھے وی	85	منڈ دریا تیں ٹولیاں بن
88	سکے وٹ دے پچھانوں	87	میں عشق ہاں آسوچ کے

90	جھوکاں ساول سوکاں	89	نہ مونجھاں موت ڈے سگدین
93	پیار ہے یاوت یار ہے	91	خواب وچ لندا ڈٹھے
95	کتواں سال اے لکھ آئے	94	اساں جگ دے تماشے میں
98	توڑے سوچ اہٹی سمندر	96	نچ کے یار مناوٹ والی
100	میڈے پلکیں تے ہنچھ اے	99	کیا گالہ ہے کیوں ذہن وچ
103	ساکوں ڈھول آپٹے سوا	101	محبت اوشر ہے جیڑھا آپٹے
106	بے خبری وچ گالھے لوکی	105	تیں بن تیڈے پیٹ دیاں
108	دل درد آپٹے جوڑ کے	107	منہ توں نکھتی گالہ پرائی ہے
110	پیتم دے پیارے پیار وچ	109	سندے پے میں عذاب جیوٹ دے
112	کجھ اساکوں دوستیں دیاں	111	میں اول جیہاں نہیں اکھٹاں
114	اوتاں سارے رشتے ناطے توں	113	تانگہ دیاں تائیاں تندی
116	اوں لہنویں مرے کے بھالیا ہے	115	محبت دی بقا سانگے
118	اساڈھی اکھ کوں تہاڈے رخ	117	پچھٹا ہا دلبر کنوں
120	میڈے چودھار پائی ہے	119	توں ویندا پینیں تاں ول اہٹی
122	جیکوں جتنا غرورہ ویندے	121	پیرورائی پیت کوں ٹوروں
125	مزانج ماکھی دے وانگ رکھٹے	123	سینے دیوچ بجاہ امانت رکھ گئے
127	طلب دے سینے تیں پال ہنچھوں	126	میڈی جیت میں ہاں
130	تیں بن پچن ڈس کیا پچن	129	جئیں ڈہنہ دیاں تیکوں نکرین
133	کہیں دا پیار نہجاوٹ کیتے	131	اکھ دے آئیٹ توں ہولے ہولے

137	آساں تاں یار تیڈے	135	لنگھ گئے ہن پر ڈہیڑے
139	پتھریں ویچوں اے بے خودی	138	پیاردے راہیں پاگل دلڑی
141	طلب دے فیصلے وچ زندگانی	140	بھونیں کوں بار ساڈا چانوٹاں ہا
143	کل تیں رلے رل وسدے ہن	142	آساں تاں مست رہندے میں
146	آساں یکے ڈہنہ وچ سانول کئی	145	چپ چاپ رہ بولی نمسی
150	کل بھل کر اینیں ڈٹھی جو ہم	148	میں لووٹی ہے میں لانوٹی نہیں
153	توں قاصد حال پاتی ونج	151	میں آہدی ہم اے دل کھی
156	جڈاں کہیں نال دل کھی کوں	154	تیز ہوا دا جھولا وی ہے
158	تیڈے باجھوں سیت اساڈے	157	ڈھیر سیندیں چنگاں لگدیں
160	ڈھولا ساڈے ویڑھے کوں	159	گندرے نئے محبوب
163	آساں یک یار دی یاری	162	جہیزھ یاریں کنوں
165	بے وفائی کوں وفا	164	بٹایا ہے میکوں
168	روہی دی رائی روح	166	ٹک پوسیاں آہدی
172	اکھیاں نال ہے شر کجھے دا	170	ڈاک بیجھے ڈاک
175	شالا بے کل کوں کئی	174	آساں پاک وطن دے واسی
179	تیکوں ڈیکھاں پنل	177	ٹطنے ڈیندن لوک ہزار
183	روح کوں پیاردی تس	181	ساڈے روح کوں پنل
187	ساکوں گل نال لا آساں	185	تیڈے نیناں دی شراب
190	اکھیاں روون دل گھبراوے	188	ساکوں اپنے نانوین لا
		192	وڈہرے

صدیں تئیں محیط شاعر

جیر لھے ساڈی سرائیکی دھرتی تے سئیں نور محمد سائل دے سوال ہن تے سئیں سرور کربلائی دی سروری ہئی سئیں جانباز جوتی دے جذبات ہن، سئیں یقین محمد ساجد دے اُپاں سجدے وی ہن پئے، سئیں احمد خان طارق دے ڈوہڑے دا سفر ہاپیا، سئیں رمز گاڈی دیاں رمزیاں بیئیاں ہن، سئیں سعید احمد راشد اہٹی سدھی سیدھ تے رُداپیا ہاتاں اہٹی زمانہ سئیں اکبر محمود دے لفظیں وچ مخمور وی ہاپیا، ہوں دور اچ پک سرائیکی اکھریں دا طالب علم سئیں سرور کربلائی کون آئے جینا ناں عبد الکریم ہا، سئیں سرور کربلائی ہوئیں دے قُرب اچ آرائیں اونکوں اہٹی جاگ لگی جو اپنے مرشد دی جاگ کوں پلیندیں پلیندیں عبد الکریم کون عبد الکریم ساجن بٹ گئے تاں ول او ہوں وڈا ممان تے قدآور شاعر بٹ گئے جیندی قدآور شاعری صدیں تئیں محیط رہی، تاں وت ساجن کوں "ساجن" مل پئے ول اپنے اندر ساجن کوں ایں سیندھ سگھار کر آرائیں پورا جہان بٹا کھڑا لے، ہن او اپنے ساجن کوں اہٹی شاعری اچ مٹھے مٹھے لفظیں دے ورتیوے تے ریشم ریشم لہجے کوں مٹھری زبان دے ریشے نال ریشا جوڑ کر آرائیں سدھی سدھی مونجھ نال سگھ کھڑا لے، اپنے تل وسیب دے لفظیں کوں چھا چھو کر آرائیں اپنا کلام سرائیکی دھرتی کوں دان کیتوس، انھیں دے کلام اچ غزل ہووے، ڈوہڑہ، کافی، قطعہ بھانویں کئی صنف ہووے سئیں عبد الکریم ساجن ہوئیں اپنے کلام کوں ساڈے سرائیکی کلچر دیاں تند تائیاں تان کر آرائیں بڑا بٹا کھڑا لے نیں، سئیں سرور کربلائی جیر لھے ایں دنیا فانی توں گزر چکین تاں ول سئیں عبد الکریم ساجن اپنے مرشد دے نکھیرے دے غم اچ اتنا نڈھال تھنیں جو انھیں کوں ہوش وی نہ ہا کجھ عرصہ بعد سئیں امجد بلوچ ہوئیں انھیں دے سرتے شفقت دا ہتھ رکھیے ول ونج کے اے پاندھی اہٹی منزل ڈوولا ٹر پئے جیرھا اچ تئیں رُدا ویندے، انھیں دے کلام کوں اچ تک کتابی شکل پتہ نہیں کیرھی وجہ کون نہیں ملی جو سئیں ہوئیں پتہ نہیں کیرھے لوکیں دے گردا پیں وچ رہ چکین لہنوں ساجن سئیں اپنے کلام اچ آبدن جو!

توں خدا ہمیں ساڈا لا شریک ہمیں پیا

بندہ بندے دے کیتے خدا نہ بٹا

ہئی جاہ تیں سئیں عبد الکریم ساجن ہوئیں اہٹی وفادے بارے آبدن جو!

میڈے سرتیں اوندی سونہ دا ڈھول سایا ہے اُپاں

ساہ وی تاں باقی ہن اُپاں سبک وی بقایا ہے اُپاں

کئی ڈاھ سال دیاں ٹوراں ٹردی ہوئی اے کتاب چیداناں تخلیق تھے جو "ساوڻ نکدا ویندے" ہک نظر ایندے ناں کول ڈیکھوتاں اینویں لگدے ساوڻ دے مینہ اچ ہسہ کرائیں پیاں، پریت، عشق، مشک دی چس رَس تے پیار دیاں اُمنگاں یاد آویندین تاں ول ڈوچھے پاسوں دید بھواؤں تاں ہک ہسوں وڈا سنیبا ہے، ہک کوک ہے بندے دیاں ہنڻ وساغاں پُسیاں ہن اوکھ کائینی، او ساوڻ ماہ کول ساوڻ ماہ کول ہسہ گاؤنا گاوڻ، او ساریاں ساریاں راہیں دھاوڻ او کھل پٹ، او ساوٹیاں مناوڻ، رلے رل دھاوڻ، او کھل ہس کھٹیاں کھٹیاں، او رل مل وساخی تے وچن اے ساریاں وسیب دا شانداں نکدیاں ویندن تے نکدیاں ویندن۔۔۔ انھیں اپنے کلام اچ آکھے جو!۔

منڻ دریا تیں ٹولیاں ہن کے دھاوڻ نکدا ویندے
 ساوڻ ماکھوں ساوڻ ماکھوں گاوڻ نکدا ویندے
 کالے تلہ آکے ساریاں پنڈوں کیری ویندن
 بھر چنگیاں پیلی پنڈ دا کھاوڻ نکدا ویندے

سین عبدالکریم ساہن دے فنی اسلوب تیں دید کروں تاں انھیں دی مہارت دی سدھ لہدی ہے جو سین ہوئیں لفظیں کول نت نویاں کھٹیاں کھٹیائی رہندن، انھیں اپنی سرائیکی دھرتی دی ہر چنڈ گھٹ دے رسم رواہیں اُتے لکھے او میندیاں لوڻ تے لاوڻ، اپنے رب کنوں التجائی اسلوب تے لکھے، تاں ول انھیں جیہا وجہ کائنات بنیا اوں سوئے خیر الوری اُتے اپٹا فن ہتھ پدھ پدھ ڈیکھے انہیں وڈکیں دی محبت وچ لکھے انھیں اپنی شاعری وچ کئی کئی آوکھے لفظیں کول قافیہ وچ ورتیا، تاں ول ہر جاہ نواں نوریا لفظ ٹھانواں جوڑ کھڑا لے جیہے لفظ گم گار تھی کرائیں متروک تھی گئے ہن سین عبدالکریم ساہن انھیں کول اپنی قلم دی نوک تیں گھن آئین۔ میکل اُمد ہے جو اے کتاب "ساوڻ نکدا ویندے" سرائیکی ادب دا ہسوں وڈا ودھارا ہے تاں سرائیکی ادب دی تھوئی بنسی۔

سین عبدالکریم ساہن ہوئیں دا علم تھیا جو کجھ یار میڈے لیں ادبی سفر اچ میڈے نال نال رے جنہیں انھیں داناں لازمی گھنسا! سین عبدالکریم ساہن تے اللہ پاک دا ہسوں کرم اے تھے جو سرکار احمد خان طارق دی چھاں اچ پلنیں تے سین پروفیسر شبیر ناز صاحب ہوئیں دی محبت اتے ہسوں وڈے مان شاعر سین مختیار دستی، پیر مجاہد شاہ تے نذر ارشاد ہوئیں دا پیار تے شفقت وی نال نال رے گئی ہنیں، ایندے نال ای میکل اجازت ڈیو۔

تہاکوں میکل میڈارب ای کافی ہے۔۔۔۔۔ آئین۔

ناصر جواد

مدیر: سہ ماہی "سرائیکی ادب"

حمد

محبوب کیتے کائنات بٹائی کائنات کیتے انسان بٹائے
انسان کون رستہ لاوڻ لیوں میڈے مالک چا قرآن بٹائے

ہن سارے آدم حوا جتے کئی کل اتھ آئے کئی آج اتھ آئے
کہیں سجدہ کیتے خالق کون کہیں اپنا کئی بھگوان بٹائے

جینویں دل آکھس اونویں کر ڈیندے ہر چیز دا قادر اللہ ہے
جینویں خوشیاں اُن کھٹ جوڑینسی اونویں ہوں سارے ارمان بٹائے

وَل ذاتاں پاتاں جوڑ کریں اوں عرش تے اپنی کھیڈ بٹائی
کئی شاہ بٹ گئے ہک لُحَلّے دا کہیں بندے کون دربان بٹائے

اے دنیا اوندی کھیتی ہے جنیں ویلھے پاوے چا سگدے
جنیں کن دا فیصلہ کیتا ہے اوں موت دا وی فرمان بٹائے

رَب ساجن ! صاحب جہان دا ہے اتے شہ رگ دے نزدیک وی ہے
ہے چھ ڈینہہ دی تخلیق یکی اوں سارا جمل جہان بٹائے

نعت

بیشک ہے رب نے جوڑی کائنات تیڈا صدقہ
سجھ چند تارے سارے ڈہنہ رات تیڈا صدقہ
دُنیا دیں ساریں شنیں کوں ملِ زندگی پی ہے
ایں آپٹے سیت تیں آج کھلِ زندگی پی ہے
رحمت دی وسدی پی ہے برسات تیڈا صدقہ
حوراں ملک تمامی خوشیاں منیندے پے ہن
جُھم جُھم کے تیڈے سہرے پڑھدے سُنیندے پے ہن
عرشاں توں لہ کے آئی ہے بارات تیڈا صدقہ
جرہا جو آئے رنگیا گئے محبوب تیڈے در تیں
کوئی ہے تے بھانویں کوئی ہے ویندا ہے جھولیاں بھر تیں
دم دم وندیندی پی ہے خیرات تیڈا صدقہ

پھل کلیاں پاتی نوشبو وٹ وٹ سگھار کیتے
جئیں تیکوں پیار کیتے اوں خود کوں پیار کیتے
لکھ لکھ گھدی ہے لکھ لکھ اکھ ڈات تیڈا صدقہ
توں شہنشاہ جہاں دا مالک زمیں زماں دا
سجرا ہے تیکوں ساجن معراج آسماں دا
خالق نے ساکوں بنئے درجات تیڈا صدقہ

"التجا"

ساڈا رازق کُنی اُپے سوا نہ بٹا

ساکوں ہک ہک دے در دا گدا نہ بٹا

مکی واری قیامت چا ڈے مالیکا

روز نویں اتحاں کربلا نہ بٹا

بیندی جھول دے وچ اوندے پھرے گن

انجھی دنیا انیں کہیں کوں "ماء" نہ بٹا

بیندیاں ساریاں دُعاں قتل تھی وُنجن

پچھیں کہیں دے کیتے کُنی دُعا نہ بٹا

تیڈی دھرتی جیکر صرف ظالم دی ہے

اینکوں اہنجھا مٹا جو ولا نہ بٹا

توں خدا ہنیں ساڈا لاشریک ہنیں پیا
بندہ بندے دے کیتے خدا نہ بٹا
جے بھرانویں کوں بھینٹیں کفن ڈپوٹن
گالھنیں بھینٹیں دی خاطر بھرا نہ بٹا
شینت آج دے این آدم دی خاطر تیکوں
کل دے شیطان وی آکھیا ہا نہ بٹا
اساں ساہن میں اُمتی تیڈے یار دے
ساکوں شیطان دا ہمنوا نہ بٹا

"اماں سیئ دی شان"

اے دھرتی نہ ہندی جیکر "ماء" نہ ہووے ہا
رب دے بندے ڈیکھو ڈیکھو رب دے روپ اچ "ماء"

"ماء" دا مٹھا ناں ہے جیویں اونیوں مٹھی چھاں
اوّل "ماء" ہے آخر "ماء" ہے "ماء" دے ہاجھوں کیا

ماء دے رُخ دو بھالٹ ہوندے عین عبادت وانگوں
میں ننیں آہا قسم چوا گھن آکھے آپ خدا

بندے دے کئی رشتے ہوندن رشتنیں وچوں رشتہ
پہلے پہلے "ماء" ہے "ماء" ہے پچھیں بھین بھرا

آپٹے لال دیاں چوٹیاں چدی ساریاں راتیں آپ نہ سدی
آپٹے سر دا بوچھن پدھ کے پھندی پینگھ رسا

وس توٹیں ننیں رووٹ ڈیندی روندے مچ کے آن ریندی
توتیاں توتیاں کالھیں کر کے جھولی گھندی پا

میں ہاں اپٹی "ماء" دا ساجن امری میڈی ساجن
"ماء" جھنیں شے کئی تھی ننیں سگدی نکدی گلہ مکا

غزل

پیار بھولا وی ہے کجھ سیانُ وی ہے

پیار پنہ اے جیکر جاہ نکاٹا وی ہے

پیار چُپ رہ گئے چلے آریں دے وچ

پیار سانگیں تے چڑھ کے آلاٹا وی ہے

پیار تھولا جیہاں کہیں کول پچ نہیں سگیا

پیار سالم کھتائیں ان سمانا وی ہے

پیار کہیں جاہ اُتے تخت ٹھکرا ڈتن

پیار ہٹے دے ل وچ وکاتا وی ہے

پیار کہیں جاہ اُتے ہوندا نود سر وی ہے

پیار اکثر نظر دا نماٹا وی ہے

پیار قاسم دے لائیں دا جوڑا وی ہے
پیار کہیں جاہ اُتے گُوراٹا وی ہے
پیار کھدیں ہونیں کلنیں دی نوشبو وی ہے
پیار بھوئیں تے پیا پھل کھا وی ہے
پیار گھنڈ پا چھردیاں مہاگاں وی ہے
پیار دریا دی بھک اُتے بھاننا وی ہے
پیار چاہندے کھتائیں ہتھ قلم تھی وُنجن
پیار ساجن دے سر دا سرائنا وی ہے

غزل

میکوں نین لائیں ہوئیں زمانے گزر گئے

تے نیناں رووائیں ہوئیں زمانے گزر گئے

اوندی ہے پئی خوشبو انویں میڈے ویڑھے

توڑے اونکوں آئیں ہوئیں زمانے گزر گئے

اوندی کو آچاں وی میکوں آندی پئی اے

توڑے جو آلائیں ہوئیں زمانے گزر گئے

میڈی اکھ توں جاری آچاں نیر ہن پے

میکوں کجلا پائیں ہوئیں زمانے گزر گئے

میکوں میڈا جوگی نہیں کجھ ڈسیندا
اونکوں ہتھ ڈکھائیں ہونیں زمانے گزر گئے
اندی مرضی میڈو او آوے نہ آوے
میکوں راہ سجانیں ہونیں زمانے گزر گئے
اوندیاں ساریاں گالھیں اونویں یاد ہن پیاں
توڑے جو بھلائیں ہونیں زمانے گزر گئے
پتہ ننیں او ساجن کڈاں ولدا ڈیسی
میکوں تاں ڈسائیں ہونیں زمانے گزر گئے

غزل

اَپُنے اَپکوں کہیں دے اندر رول کے گولن اوکھا کم اے
کہیں دے مَن کوں وِلی وِلی کر کے پھولن اوکھا کم اے
روز دا روون اوکھا کم ننیں پے وس ہوون اوکھا کم اے
توں تاں کہیں دے وس ننیں پیا صحیح سچ ڈھولن اوکھا کم اے
یار زمانہ کیا سمجھیندے مُفت اچ سو سو مٹیں ڈیندے
ہن تاں کہیں دے رے تیڈی تات کوں چولن اوکھا کم اے
کوڑ مرے آگھ ڈیوے ول نہ تیڈی واٹ اوتے
اتنھے کوڑ کوں جنڈی جیوی سچ کرپولن اوکھا کم اے
تیڈے کتلا بھالے ہوندن لب تیں توڑے تالے ہوندن
اے اندازہ تیں کیا کرے تانگھ کوں تولن اوکھا کم اے
تیڈے نال وی پیار کرینداں اپٹاں آپ وی پیارا لگدے
اَپُنے اَپکوں اوچن کر کے جنڈی گھولن اوکھا کم اے
میڈے نال تاں روز دا ساجن تاک تے چاک دا بھیرا ہوندے
چاک وی ہوں پچلاٹ کریندن تاک وی کھولن اوکھا کم اے

سنیں عبدالرشید خان جروار (سب انجینئر) دے ناویں

غزل

ہوا دے ہتھو میں اپنے روون دا حال بھیجاں جواب ڈیسیں
جے اپٹنیں ہنجھوں کوں میٹھ تیڈو وی نال بھیجاں جواب ڈیسیں
اے سچ بے کہیں دی نئیں گلہ سڈا تے بے نیازی تیڈی ادا بے
جے تیڈے اندرو تیڈے اندر کوں جوال بھیجاں جواب ڈیسیں
اے دل دی ضد بے جو تیکوں ٹکروں تے تیڈا ٹکرن وی سوکھ کائینی
میں اپنے دل کوں جے کوڑ سچ تیں ٹھگال بھیجاں جواب ڈیسیں
زمانے والنیں دی ریت بی ہئی میڈی بہانے دی عید وی ہئی
میں تیڈے ناں دا رومال جوڑیے رومال بھیجاں جواب ڈیسیں
خدا گواہ بے یقین کائینی کھتھیں اپانک جے مل وی پوویں
میں اپٹی اکھ نال چپ چپا تے سوال بھیجاں جواب ڈیسیں
کہیں نہ کہیں تاں اخیر سانول آ بیجھ تیڈی سہاؤٹی بے
جے ہوں ڈیہاڑے میں لوکے میندی دے تھال بھیجاں جواب ڈیسیں
چلو میں ساجن سبھے منینداں تے ساریاں اپنے چا ذمے لینداں
میں اپٹی ہر ہک خطا دی ہتھ پدھ مجال بھیجاں جواب ڈیسیں

غزل

کتھو اے عشق شروع تھئے کتھاں ونج کے ختم تھیندے
میڈے کولوں تاں نہ پورا تیڈا قصہ رقم تھیندے
ضروری نہیں ثمر جیندیں ملے سارنیں امیدیں دا
جیاتی دے نکلن دے بعد جیوٹن دا جنم تھیندے
نہ دوزخ خوف ڈیندی ہے نہ جنت دی ضرورت ہے
اتھاں نلکے اتھاں نلکے میڈا سب کجھ صنم تھیندے
جیکر پنہ پیار دا کرٹے تاں نک سیدھے کریندے نہیں
اتھنیں پھر گھر کے ول ولے جتھو پہلا قدم تھیندے
میکوں تاں ہوش نہیں ریہا جڈاں نظری جھلک تیڈی
بھلا کتھ لمس لھے دا میڈے کولوں ہضم تھیندے
اوہے جھوکاں پیاں وسدین اتھنیں وسوں نظر دی ہے
جے سچ پچھدیں میڈا ساجن جتھاں تیڈا کرم تھیندے

غزل

آپوں آپ پرایا لگٹاں
اپٹے گھر ہمسایہ لگٹاں

پتہ نہیں اے کینجھی رت اے بُت توں باری سایہ لگٹاں
کینجھے کال دی کتو پئی آندی ہنجھوں وی سرمایہ لگٹاں
نہ کوئی میڈا نہ میں کہیں دا نہ ہن کہیں دا چایا لگٹاں
مُوڑی کیا ہئی گھانا کیا آئے خالی ہتھ بتایا لگٹاں
ہن تاں کجھ محوس نہیں تھیندا نہ ویندا نہ آیا لگٹاں
اللہ چاٹے کیا تھی گیا ہے ہر کہیں توں سرمایہ لگٹاں
روز صبر دیاں ملماں لاکے روز دا روگ سوایا لگٹاں
اکثر ساجن چپ ہوندیں ہونیں کہیں دے نال الایا لگٹاں

غزل

آکھیں دی روٹق سکون دل دا جڈاں گولجے تیڈو اوتجے
ایں سک سسی کون سہاگ سہرہ پنل پوتجے تیڈو اوتجے
سٹنیے کئی کئی نظارے ہوندن نظارے سارے اشارے ہوندن
نظر نظر توں لگا کراہیں نذر کرے تیڈو اوتجے
تیڈو اوتجے جڈاں اوتجے پیا کہیں دا نہ کجھ تھیوتجے
اے دل دی ضد ہے جو اپنوں کولوں نکھر ویجے تیڈو اوتجے
اے سارے سؤن تاں سک دے نال ہن بے سک رکھجے تاں ایں رکھجے
ہنجھوں دی سوہٹی لطیف جھنیں کئی غزل لکھجے، تیڈو اوتجے
ہے ہر کہیں دی سمجھ وی اپٹی ہے ہر کہیں دا ضمیر اپٹا
ضمیر پل پل ادب سکھیندے ادب سکھجے، تیڈو اوتجے
جنھاں دے ساجن قریب وسدیں عجیب ہن او نصیب والے
تیڈے جو راہیں تیں ٹر پوتجے نہ رہیں تھکجے، تیڈو اوتجے

غزل

ایں زندگی دے سوال سکھئے دا حل گولیندیں ہونیں رُل ونچیندے
سواد ایندا قلیل پل ہے او پل گولیندیں ہونیں رُل ونچیندے
زمانہ آہدے جو اپٹے اندر تھل مسافر کوں رول ڈہندے
اساڈے ذمے کئی ہنجھا تھل ہے جو تھل گولیندیں ہونیں رُل ونچیندے
ہزار ساہویں دے نال ساہ ہے تے ساہ کوں کہیں دی ہے سِک وی تھیندی
اتھاں تاں سینے دی سِک دا اکثر سمل گولیندیں ہونیں رُل ونچیندے
توٹیں جو پیرے دے نال ٹر پئی نہ پیرا پکریے نہ پیر پکریں
سی تاں پہلے وی چاڈی ہئی پُنل گولیندیں ہونیں رُل ونچیندے
اچاں تاں آج دے عذاب رہندن اچاں تاں کل دے حساب وچ میں
اجوکی سدھ نئیں نہ کل دی کل اے، اے کل گولیندیں ہونیں رُل ونچیندے
کلہیا اکثر خیالیں دے وچ ملن دا کوئی محل بٹیندے
ولا بٹایا ہویا خیالی محل گولیندیں ہونیں رُل ونچیندے
پتہ نئیں ساہجَ اسان کتھاں ونج عدل دی کیڑھی زنجیر پکڑوں
ہے کون سڈا اساڈیاں دھاپیں عدل گولیندیں ہونیں رُل ونچیندے

غزل

وکھرا نگر ہے عشق دا ایندا خدا وکھرا ہوندے
سجدے قضا وکھرے تھیندن سجدہ ادا وکھرا ہوندے
اکھیاں دی رووٹ ریت ہے وکھرا ہے رووٹ پیت دا
رودا تاں ہر کئی رہ ویندے رووٹ دا ڈا وکھرا ہوندے
سونہاں تاں جگ ہوندے پیا سنگتی مگر کئی کئی ہوندے
جیکر سچائیں اوکھ نہیں جگ توں ودا وکھرا ہوندے
کہیں ڈینہہ توں اتلا سوچ سی آخر او کینجھا شخص ہے
آہے سدا رنگ پیار دا نکدی مکا وکھرا ہوندے
رشتنیں دارچ کچھ نہیں ہوندار شتیں دا سب کچھ ہوندے
سو بے وفا ہوون توڑے ہک باوفا وکھرا ہوندے
توں ہئیں سخی جیویں پیا پنٹیں مگر پرکھیے تاں کر
منگتے تیڈے دا دلربا ڈیوٹن صدا وکھرا ہوندے
کہیں دی نظر دے تیر آن لگدن جڈاں ڈسدے وی نہیں
ایندے زخم وکھرے ہوندن ایندا دوا وکھرا ہوندے
ہووے توڑے ڈینہہ عید دا یا شہر دا میلہ ہووے
پتہ نہیں کیوں دُنیا کنوں ساہن تیڈا وکھرا ہوندے

غزل

اَپنے آپ کوں بھل کے صحیح سچ کہیں پے دے بن ڈیکھوں
ہر کوئی آپ دو تئدے آساں کہیں پے دو تن ڈیکھوں
بھالے جھل کے سدھ پوسی جو بھالے کیا کجھ ہوندن
کہیں دی تانگھ اچ گزریے ہوئے ڈینہہ انگلیں تیں گن ڈیکھوں
ہن تیں اپنی رواج آساں رج کے پینگھے جھوٹیں
پیریں دا پنہہ کرن دے کیتے پینگھے توں جھن ڈیکھوں
چائیں کوں سانہن سڈے میں جو ڈاڈھا اوکھا ہوندے
اَپنے آپوں سانہن کیتے آپ کوں ول چن ڈیکھوں
ساڈے نال تاں نت رہ ویندے جھیڑا سکھ دے ساہ دا
اَپنے آپوں کتھ وڈے میں کہیں پے کوں وٹن ڈیکھوں
ہن تیں ساڈیاں ساجن مونجھاں کہیں سینے وچ سانہین
کہیں دی خاطر سرتیں چا ہن مونجھیں دے من ڈیکھوں

سین محمد موسیٰ خان پنجابی دے ناویں

غزل

اوندے ہتھ دیاں لتھیاں ہویاں نشانیاں میں کمانیاں ہیں
جیرھیاں سکدیں گزر ویندین جوانیاں میں کمانیاں ہیں
اوندے پیریں پون سانگے آساں اکثر قطاریں وچ
اکھیں کولوں سدا تھیندیاں روانیاں میں کمانیاں ہیں
کہیں سستی سڈیے ساکوں کہیں لیلیٰ سمجھ روئے
توڑے لیلیٰ یا سڑی دیاں نہ ثنیاں میں کمانیاں ہیں
نہ صورت ہے ساڈی سوہٹی پیا کوئی گن پلے کابینی
اوندی چوکھت تیں بن تنخواہ دیاں بانیاں میں کمانیاں ہیں
نہ کہیں کون حال ڈیندیاں میں نہ کہیں کون ڈکھ سٹیندیاں میں
آساں گنگدام آن پھر بے زبانیاں میں کمانیاں ہیں
اوندی ہک یاد ہے جیرھی مرٹ ساکوں نہیں ڈیندی
آساں تاں آپ آپے تیں گرانیاں میں کمانیاں ہیں
اتھاں ساجن سیاٹیاں پیرواٹیاں زل گیاں اکثر
سیاٹیاں تاں سیاٹیاں ہن دیوانیاں میں کمانیاں ہیں

غزل

کاغذِ قلم جو چاتے لکھتے تاں کیا لکھیجے
دردیں کوں آپٹے دل دا کیوں دوا لکھیجے

توں وی تاں بے نیازیں او وی تاں بے نیازاے
کیوں صنم لکھیجے کیوں خدا لکھیجے

سارا وی کُوڑ ہوسی کہیں کوں مزا نہ ڈیسی
قصہ جیکر ایں دل دا تیڈے سوا لکھیجے

ساڈے اچڑ وچنن دا کجھ لوک حال پچھن
کڈن توں شروع تھئی اے ساڈی سزا لکھیجے

ساڈے مرڻ توں پہلے تیکوں ولا ولاوے
اللہ کرے ہا اچ کئی آنجھی دُعا لکھیجے

پے وی تاں ڈھیر ہوسن اے وی تیڈا کرم بے
نانواں ساڈا جو ہردم ساجن ودا لکھیجے

غزل

بدن آپٹے تیں تن آپٹے دیاں لاشاں میں ، نماشاں میں
آساں روح دے تھیکڑے دیاں اُپاشاں میں ، نماشاں میں
کڈاپیں آپ توں ہردوں کڈاپیں ہار ڈیندے میں
آساں نت آپ آپٹے نال باشاں میں ، نماشاں میں
آساں اکے اکائی دے ساڈا گھر ہے نہ کئی تڑ ہے
آساں سانول بناں مورت دیاں تاشاں میں ، نماشاں میں
کہیں سسی کول کئی پیرا ساڈا ملسی تاں کتھ ملسی
آساں تھل دے ویرانے دیاں تلاشاں میں ، نماشاں میں
جیندی مرضی جیویں آکھے اڈنیں ساکوں نوا چھوڑے
آساں تاں پن انگوری ولہ دیاں غاشاں میں ، نماشاں میں
آساں کہیں اکھ دے قیدی میں رہائی موت ہے ساڈی
میں آپٹے گل گلانویں آپ پھاشاں میں ، نماشاں میں
آساں مورت نے جیکوں ساڈا ساجن سجا رکھے
آساں نفرت دے تیشے دیاں تراشاں میں ، نماشاں میں

غزل

آساں رووڻ رووڻ دا کڙاپیں فرق ڏیکھوں ها
سچڻ بدره تے ساوڻ دا کڙاپیں فرق ڏیکھوں ها
لوٽجے ہتھ رنگے ویندن لوٽجے ہتھ رنگے ویندن
مگر لووڻ تے لاوڻ دا کڙاپیں فرق ڏیکھوں ها
ساڙی عمرا گزر گئی ہے فقط ہمیں کون منیندیں ہونیں
مناوڻ تے ساوڻ دا کڙاپیں فرق ڏیکھوں ها
ولا ایں وقت ویری دے اندھاریں تون چھڑا کے جی
تیڙے آوڻ نہ آوڻ دا کڙاپیں فرق ڏیکھوں ها
آساں آج تک ایہو چاتے کیوں سبھاں سبھنیاں ہن
سجاوڻ تے ساوڻ دا کڙاپیں فرق ڏیکھوں ها
سچی گلہ اے جو تیڙے ہیں تیڙے ہا سے ، تیڙے ہوسوں
تیکوں اپڻا بٹاوڻ دا کڙاپیں فرق ڏیکھوں ها
ساکوں ساجن ستا بے شک تیڙی مرضی جیوں آکھے
ستیجڻ تے ستاوڻ دا کڙاپیں فرق ڏیکھوں ها

غزل

کئی معصوم لوکیں دیاں اساں گنگدام پولیاں میں
اساڈی کون سڈا ہے اساں تاں گالھیاں بھولیاں میں
ساڈے اندر دے ہیرے وی ساڈے اندر رضا تھی گئے
کنارے جو آپڑیاں نئیں اساں ناکام چھولیاں میں
اساکوں سُن کے کوئی لفظ کمیں کون نندر کیا اوسی
اساں میں ویٹن وے دا اساں فرقت دیاں لولیاں میں
ساڈے کولوں ساڈے ڈر توں کنارہ کر ویندے ہر کوئی
اساں ڈکھیں دا لشکر میں اساں دردیں دیاں ٹولیاں میں
اساں قصہ وچھوڑے دا اساں حصہ اداسی دا
نہ چولے ہن چٹے ساڈے نہ کمیں جاہ ونج کے چولیاں میں
اساں غائبشاں ادھوریاں میں کڈپیں پوریاں نہ تھیوٹ دیاں
توں ہر وقت سینے وچ آساں رہندیاں سمولیاں میں
اساڈا نل فقط ساجن کمیں دی سکھیں کھل جتلا
ساکوں کھل کے خریدیے جنیں اڑاندیں نال تولیاں میں

غزل

جڈاں اُپٹے سینے کون تھل لکھدے ہاسے
تیکوں ہوں زمانے کنول لکھدے ہاسے

جڈاں سر تیں کالے بدل آ وُجُن ہا
اساں تیڈی اکھ دا کجبل لکھدے ہاسے

جڈاں چندر پہلی دا نظریے اکھیں کون
اساں تیڈیں زلفیں دا ول لکھدے ہاسے

اساں تیڈے پیریں تیں سر رکھ سموں ہا
مقدر دے وچ انجھا پل لکھدے ہاسے

توں جو لکھدا ہانویں جواب اچ وے سانول
اساں تیڈو رو رو غزل لکھدے ہاسے

کوئی لفظ لُٹرا تیڈے بارے ساجن
نہ اچ لکھدے پے ہیں نہ کل لکھدے ہاسے

غزل

اساں تاں سینے دے ڈھیر سارے سوال پلکیں تیں چائی ودے ہیں
تے اپنے دل دی بے آس شب دے خیال پلکیں تیں چائی ودے ہیں
اے تیڈیاں مونجھاں تیڈی امانت کھنیں وڈیندوں خیال تھیندوں
اساڈے کولوں توں اپٹیاں مونجھاں سنبھال پلکیں تیں چائی ودے ہیں
تیڈیاں مندھائیاں ، تیڈے ڈوہاوے ہے سخت والا جیرھا ہنڈھاوے
اساں تاں سانول طلب تیڈی دا اگھال پلکیں تیں چائی ودے ہیں
توں مونجھا نہ تھی جو ساڈی طرفوں کھتاہیں تیڈا وقار گھٹسی
اساڈی ہنچھ کوں نہ کوئی ڈیکھے رومال پلکیں تیں چائی ودے ہیں
کہیں دے رے وڈاواناں نہیں تے کہیں کوں کجھ وی ڈساواناں نہیں
بے کوئی سمجھے تاں ساری گزری دا حال پلکیں تیں چائی ودے ہیں
پتہ نہیں ساجن کیوں اساں آج ایں شہر تیڈے دو آتاں گئے ہیں
تیڈا شہر ہے تہوں تاں پتھر وی نال پلکیں تیں چائی ودے ہیں

غزل

میڈے سر تیں اوندی سونہ دا ڈھول سایا ہے اچاں
ساہ وی تاں باقی ہن اچاں سک وی بقایا ہے اچاں
نہیں ملیا اے حال ہے جے مل پیا تاں کیا تھسی
میں وی پرایا ہاں اچاں او وی پرایا ہے اچاں
سینے اندر پلکار ہے اکھیاں میڈیاں وی پلکدین
میڈے تھیوٹ کول دیر ہے موسم نہ آیا ہے اچاں
دل ناں گئی کیا تھی گئی کہیں جاہ بہن ڈیندی نویں
پتہ نہیں کیا ولدا ملے اکھیاں الایا ہے اچاں
کھاگئے میوں سیدھے تیڈے سنبھلن وی نہیں ڈیندی میوں
اچاں تاں پہلا موڑ ہے پنڈھ وی سوایا ہے اچاں
کاں کون کتھنیں بہن تاں ڈے کوئی گلہ پچھ کوئی گلہ کر
ول کیوں اڈارن پے گئیں بہنیں تاں آیا ہے اچاں
ساجن سخی دے کول چل اکھیاں دے چھی کشکول چل
ڈیکھوں ڈیکھاں اہدا ہے کیا آج تاں سڈایا ہے اچاں

غزل

اَن کُھٹ رات دے اَن کُھٹ بھالے
کھیں دی ذات دے اَن کُھٹ بھالے
کوئی تاں اوندی تات چلاوے
اوندی تات دے اَن کُھٹ بھالے
کڈن دے خالی کاسے کون ہن
کھیں خیرات دے اَن کُھٹ بھالے
کھیں ڈینہہ میڈو جھات کریسی
اوندی جھات دے اَن کُھٹ بھالے
بکو پورے کر ڈیندا ہے
کُل کائنات دے اَن کُھٹ بھالے
ساجن ساہ کون تھیوٹ پئے گئے
ہن سکرآت دے اَن کُھٹ بھالے

غزل

ساہ پرانے ہن چیکر تاں سیکِ پرائی نہ ہووے
زندگی زندہ دلی ہے کوئی اکائی نہ ہووے
اپنے سر تیں اپٹاں جیوٹنِ دراصل ہے جیوٹن
اپنے جیوٹن دے کیتے کئی ہتھ بھرائی نہ ہووے
وکھرے پنڈھ ان گھپ اندھارے علمِ نہیں ڈینہہ رات دا
سجھ اُبھردا تاں نظر دے رات آئی نہ ہووے
ساڈی زندگی ساڈی کائینی کیا ہنڈھایا ہے آساں
ساڈے وانگوں شالا زندگی کہیں ہنڈھائی نہ ہووے

کھیں دے رے بے ضروری جے گزارن زندگی
پس پچھیں وت کھیں دی کوئی نک مکائی نہ ہووے
وت ولا قسمت دا کاسہ گھن چلویں حاتم اگوں
اپنی قسمت جیویں پہلے آزمائی نہ ہووے
ساڈے رے دل تیڈا جھیڑا تاں بے بے سود دا
جیویں تیکوں گلہ پہلے کئی ڈسائی نہ ہووے
ساجن جیویں نبھدی پئی اے کئی وٹ نہ گڈھ ہن توڑ کر
اساں چندوں شالا تیڈی جگ ہسائی نہ ہووے

غزل

وفا پرستی کوں مار چھوڑیے نہیں
جے وڈھ ویاندی تاں پور تھیوے ہا

او ہک قطرہ جیکر پلیندا چا
تاں ڈھیر سارا سرور تھیوے ہا

جے تیڈے ناں دے نال ہووے ہا
میڈا ناں وی مشور تھیوے ہا

اونکوں اُتلا سزا ڈیوے ہا
جیندا جتلا قصور تھیوے ہا

دید راہ توں ہٹانوںی نہ ہسی
کہیں نہ کہیں ڈینہ ظہور تھیوے ہا

او ننیں ملیا جے مل پوندا تاں
کجھ نہ کجھ تاں ضرور تھیوے ہا

ہے جند وی چہڑھی اتوں کلپ اے
کوئی کجھنختی تاں دور تھیوے ہا

غزل

دل منگدا ڈھولن گولن لیوں کئی روپ وٹاٹوئیں پئے ویندن
کڈی گھنگروں پانوٹیں پئے ویندن کڈی کن پڑوانوٹیں پئے ویندن
اوں پورا کیتے نہیں کیتا اوں ول وی وعدہ کیتا ہا
اساں لوک فقیر مزاج ہئے ساکوں قول نبھانوٹیں پئے ویندن
اوآپ وی سب توں وکھرا ہے اوندے ناز وی سب توں وکھرے ہن
کڈی نال اذان یئج پوندے کڈی گاؤن گاٹوٹیں پئے ویندن
کئی وار اساڈی واٹ وی آئے ہک وار اونکوں نے ڈیکھ سکے
اوندے پیریں دیوچ ہر واری ساکوں نین وچھانوٹیں پئے ویندن
ہر ڈینہہ اوکھا ہے جیوٹ دا ہر ڈینہہ دا حادثہ وکھرا ہے
ساکوں سانول سک دی سولی تیں ساہ روز جھٹانوٹیں پئے ویندن
بھانویں کہیں ویلھے روگھندے میں آساں ول وی رووٹیں لوک نے
ساکوں آپٹے دل دے ہول کیتے کجھ نیر وپانوٹیں پئے ویندن
تیڈو آنکوں ہا معاف کریں ساکوں ساجن ملدی واند نہیں
ساکوں فجریں توں گھن شام توٹیں تیڈے درد کھڈانوٹیں پئے ویندن

غزل

میں پیار پایا ہے پی طرانویں
اونکوں ہنڈھایا ہے پی طرانویں
او میگوں ولدا ضرور ڈیندا
میں خود الایا ہے پی طرانویں
او حال دل دا بھلا کیا سمجھے
اونکوں سٹایا ہے پی طرانویں
میں اوندیاں مونجھاں مناتے آیاں
مگر منایا ہے پی طرانویں
پتہ نہیں کیوں ڈھیر عرصے بعد آج
او یاد آیا ہے پی طرانویں

میں بکے چولے ہنڈھیچ گیا ہاں
کمیں پویا ہے پی طرانویں
ہے دنیا اندھی یا صرف میکیوں
خدا بٹایا ہے پی طرانویں
میں پی طرانویں دا گیت ہانمی
اوں میکیوں گایا ہے پی طرانویں
میں سارے ڈپوے بھجا کے گھر کوں
ولا سجایا ہے پی طرانویں
اتھوں کیا ساجن ہے خیر پنٹی
جئیں در لمایا ہے پی طرانویں

غزل

ٹالی تے کندھ دے پچھانویں رل ڳئین
جے کتھابیں ہن کٹانویں ڈھل ڳئین
دکھدا دھنواں ہی نشانی جھوک دی
ہن ہنجا دے سارے ڳوبے پل ڳئین
ہن تان دریا اپڻا رخ وی موڑ گئے
پاڻی دے منہ زور دھرے تل ڳئین
ہن ملاح پیڑی پتڻ تیں پدھ گئے
لوک سارے گھر دو واپس ول ڳئین
ہر کئی آپڻے در پتھاری پہنچ گئے
سارے پکھرو آسٹنیں کول تل ڳئین
توں آجاں ساجن میڈا ننیں سائیں تھیا
میڈے نیناں راہ تکیندیں شل ڳئین

غزل

قد کولوں ہُن تار پچھانویں ڈھلے ویندن
تاریں نال قطار پچھانویں ڈھلے ویندن
آج دا سچھ وی لکھے بعد قتل تھی ویسی
ہوسی خون چدھار پچھانویں ڈھلے ویندن
راوے رن وچ کیویں پور پتہ تیں رہی
بگین ماٹیں پار پچھانویں ڈھلے ویندن
مونجھے من کوں دیداں دوکھے ڈیندیاں ہن
ہک دے ڈسدن چار پچھانویں ڈھلے ویندن
کہیں دی گول اچ آپ کوں بھل کے کہیں جاہ تیں
تھی نہ ونجیں گار پچھانویں ڈھلے ویندن
تن دی تار تیں چرنہ قطن والنیں دی
تڑ نہ پووے تار پچھانویں ڈھلے ویندن
ہُن تاں ساجن آسٹیں ول ونج آبدی گئی اے
پکھیاں دی ہک جھار پچھانویں ڈھلے ویندن

غزل

سارے پگھڑے گلابوں سانول

تیڑھے پیر پسانوں سانول

میں تال کرڑن بھالے تیڑھے

توں آویں نہ آویں سانول

بُت وی ساہ وی تیڑا ترکہ

جئیں جاہ تیں کم لانیوں سانول

میں تال تیڑی کچھ نہیں لکدی

توں تال میڑا ہانویں سانول

کوڑتیں کرکڑن آہندے ہن

اختا کھتے کانویں سانول

سارے گر سر و نجلی واچے

جئیں ڈہنہ آن سٹانویں سانول

ساجن تیڑی گول کریندیں

ساہ تھے سانویں لانیوں سانول

غزل

تھل بر جنگل وسدے وڈوں سینے کوں چھل کیتی وڈوں
آپٹے پُتل دی گول وچ ہن دل پُتل کیتی وڈوں
ندت کنوں بلیا نہ ہا کل وت اپانک مل پے
کئی سال ول وسوں وڈے کجھ ہاں دا جھل کیتی وڈوں
اے عشق ہے اتھ زندگی کہیں دی ضرورت نہیں بیٹی
پھاسی توڑے گل دو نہ آئی پھاسی دو گل کیتی وڈوں
صحرا یکا بے آب ہے زخمیں دی نہ کئی تاب ہے
ملیں زخم نم تھی وین مسلے دا حل کیتی وڈوں

کہیں جاہ تیں کرنی دیر نہیں پیریں دے جُٹے پیر نہیں
نک سیدھ تیں جُٹے پیا گالھیں اٹل کیتی وڈوں
توڑے جو زخمی پیر ہن پنڈھ وی بقایا ڈھیر ہن
پچھلے سفر جیرھے وی ہن سک نال رل کیتی وڈوں
اکھیں سلامت ہن اچاں دیداں وی ہن رتے اتیں
حالی تاں اتلا فرق پے دھنلا کجھل کیتی وڈوں
ساجن تیڈے ہووٹ تے نہ ہووٹ دا اتلا فرق ہے
پل دا پتہ لگدا نہ ہا سالیں دے پل کیتی وڈوں

غزل

ہک پل دی کہیں کوں واند نئیں ہر کہیں دا پل رُجھدا ویندے
سُوچیں دی سہر سکرآت ہے سارا عقل رُجھدا ویندے
ہنُ تھل نئیں اونجھا تھل ریہا تھل وچ محل بڈے ویندے
کُھ توں میہاگاں مر بگنیں منجھیاں دا تھل رُجھدا ویندے
سہرکاں وچھا لوکی ساڈی ہنی دی وئی گھن گئے
گردکیں دے منہ بند تھی گئے وایں دا تل رُجھدا ویندے
اگیں توڑے چلیٹھے وی ہن مسئلے مکائیں نک پوندے ہن
مسئلے نلن کیویں نلن مسلتیں دا حل رُجھدا ویندے
آج نئیں بلیا کل مل پوسی اے وی اُمیداں نئیں ریہاں
آج نال آج رُجھدا ویندے کل نال کل رُجھدا ویندے
کیڑھا لہاؤں کیڑھے کوں پاؤں گل وچ ہزاراں طوق ہن
گل وچ توڑے گا ہٹیں وی نئیں وت وی تاں گل رُجھدا ویندے
ساجن میں تیڈی گول وچ تیکوں وی کہیں دی گول ہے
میڈا پتل رُجھدا ویندے تیڈا پتل رُجھدا ویندے

غزل

پندھ آن سو نہیں ویندے پئے میں
دُکھدن دُھونہیں ویندے پئے میں
سُدھ نئیں کڈن پندھ ورنج ممکن
پیر پچھلونہیں ویندے پئے میں
دل دی سو جھل گولن کیتے
کالیں زونہیں ویندے پئے میں
میں ہاں تیڈی سک وی ہے پئی
حالی ڈونہیں ویندے پئے میں
پیر پچھو تیں دل نئیں سگدے
یار ! اگو نہیں ویندے پئے میں
لو دا موسم پیٹ دی خاطر
گولن مونہیں ویندے پئے میں
شالا ساجن کہیں دی خاطر
توں نہ لونہیں ویندے پئے میں

غزل

کل تمیں جنھیں دی چھاں ہی آج او شجر ڈریندن
غیریں توں وڈھ کے ہن تان اپٹنیں دے ڈر ڈریندن

کل توٹیں ہن جنھیں دیاں ستریاں ہویاں سفیلاں
ہن تان اُنھائیں گھریں وچ گھریں دے گھر ڈریندن

ہن تان زمانے والے اُڈدیں کول لوٹ لیندن
پنچ نال تموں چھکیندن پکھیاں کول پر ڈریندن

ڈردا ہا کل زمانہ اُن پھر ہووٹ دے کولوں
اٹا رواج آ گئے لوکیں کو پھر ڈریندن

اگیں تان آہے ہاسے پتھر کوئی نہ مارے
ہن تان برود آ گئے ہن کتھ پتھر ڈریندن

مالک تیڈے جان اچ ویلہا ننیں کئی سوہیلا
ڈینہ دے وی روگ کھاندن شامیں دے شر ڈریندن

توڑے جو آن لوکی اُن کھٹ دلا سے ڈیون
مترے دے بھوگ ساجن میکوں مگر ڈریندن

غزل

میں تاں اے پٹے آپ کوں وسریاں لیکن جاہیں یاد ڈیویندین
سینے وچ ہک دل ہوندا ہا ٹھڈیاں آہیں یاد ڈیویندین
کہیں کوں روندا بلدا ہانمی بلدیں ہوئیں ول کھلدا ہانمی
گذریاں یاداں قاصد بٹ کے آن کڈاہیں یاد ڈیویندین
چڈاں وی کہیں راہ توں لنگھداں گزریے ویلھے یاد آ ویندن
گو میں جھوٹن جھوٹ نہیں سگیا پیٹگھاں لاہیں یاد ڈیویندین
پندھ پیریں دے اونویں ہن پے کہیں جاہ تیں وی ساہی کائینی
میڈے اکثر پیر پکڑ کے روک پناہیں یاد ڈیویندین
کنیں جاہ میڈی جھوک ہوندی ہئی میڈے مال دیاں بندریں کتھ ہن
میکوں تاں ہن نقشے بھل گئے کانے کاہیں یاد ڈیویندین
کیتیاں تاں ہن ساجن قسماں جیندیں ساتھ نہاواں دیاں
کہیں دے وعدے یاد ڈیویندن اپٹیاں ہاہیں یاد ڈیویندین

غزل

چنگاں ہا جیکر ہنجھ میڈی آوے نہ ہا پلکیں اُتیں
پتہ ننیں کیوں گنگدام کوں گئے کئی پہا پلکیں اُتیں
میڈا گریڈا چانڈاں قابل ننیں تیڈے شان دے
جیکر میڈو توں آ ویندا ڈیواں ہا جاہ پلکیں اُتیں
سر تیں بجر دے جھڑ جڑیے سینے دیاں بھابھیاں بھڑکیاں
کل ہک مکاٹی آگئے ساوٹن ولا پلکیں اُتیں
ہن تانگھ وچ ننیں بھڑکیاں پکاں پتھر تھیندیاں ویندین
میڈی تاں جانی خیر ہئی کر کجھ سچا پلکیں اُتیں
پلکیں دیاں پیٹنگھاں جھوٹ کے ڈھانڈین جڈاں بھوئیں دے اُتیں
میں وانگ بس ہنجھوں میڈیاں ہونڈین خفا پلکیں اُتیں
اتلا تاں من عرضی میڈی میکوں توں رکھ پیریں دے وچ
ساجن کڈاں آکھے تیکوں میکوں سجا پلکیں اُتیں

غزل

میڈے ہتھ دیاں لگیاں میندیاں پُرائیاں تھی گیاں جیکر
تیڈے ڈُکھ وچ میڈیاں اکھیاں نماٹیاں تھی گیاں جیکر
میکوں گا ہنٹیں وی نہ بھاسن میکوں سبھیاں وی نہ بھاسن
میڈیاں ستیریاں ہویاں سبھیاں کُٹیاں تھی گیاں جیکر
ولا اکھیاں دی چوکھٹ توں اترن تیڈے پیریں تیں
میڈا سانول میڈیاں ہنجھوں سیاٹیاں تھی گیاں جیکر
میڈیں ہنجھوں دا توں ڈیکھیں پچھیں وکھرا مقام ہوسی
میڈیاں ہنجھوں تیڈے پیریں دیاں ہاٹیاں تھی گیاں جیکر
وڈی مونجھاں جھٹیندی ہاں میڈیں ہانہیں دا کیا تھسی
جھٹا پینگھاں میڈیاں ہانہیں کھمباٹیاں تھی گیاں جیکر
تیکوں ساجن ڈتیم دھابیں میڈیں دھابیں دا کیا تھسی
میڈیاں دھابیں وی پانی دیاں مندھاٹیاں تھی گیاں جیکر

غزل

جیڑھے ویس پاوے اوندی اپٹی مرضی
جیدے نال آلاوے اوندی اپٹی مرضی
تیڈا کم ہے ڈہنہ رات رستے دو بھالڻ
او آوے نہ آوے اوندی اپٹی مرضی
تیڈے آپے رولے اوندی اپٹی محفل
تیکوں نہ سڈاوے اوندی اپٹی مرضی
توں ویندا تاں پیا ہیئیں اونکوں پھٹ ڈکھاوڻ
چھٹاوے ڈکھاوے اوندی اپٹی مرضی
تیں ہر روز کرڻ مناوڻ دے ترے
او جتنا ساوے اوندی اپٹی مرضی
عقیدت دے پھل چڻ کے تیں پیش کرڻ
او ہتھ وی نہ لاوے اوندی اپٹی مرضی
توں ساجن سبھے ڈکھ سٹاوڻ تاں پابندیں
او منہ پھیر پاہوے اوندی اپٹی مرضی

غزل

کہیں دا پیار وِسارن اوکھا
من دی مونجھ کوں مارن اوکھا
سکِ دی سیڑھ اچ ساون دے وچ
کاغزی پیریاں تارن اوکھا
پئی ہر شے دی ہار خوشی ہے
اپنے آپ کوں ہارن اوکھا
ڈینہ تاں نیر دا ڈینہ ہوندا ہے
رات کوں سچھ اُبھارن اوکھا
ساہ تاں سیخ تیں کھر سگدے ہن
سیخ تیں مکھن تھارن اوکھا

ہنچھ دے پکھڑو بے پر ہوندن
بے پر پکھ اڈارن اوکھا
تیڈی بولی مال سمجھدے
تیں بن مال کون چارن اوکھا
بجاء بٹھی دی ہک ڈینہ ٹھردی
بجاء سینے دی ٹھارن اوکھا
ویلھے ساجن گزر ویندے ہن
ویلھے نال گزارن اوکھا

غزل

کاں کاں کر کے جیڑھے ویٹھے کندھیاں کولوں کاں لہہ ویندے
تیڈی بجال اچ شالا جیوں بیٹھنیں بیٹھنیں ہاں لہہ ویندے
توں آندا ہنیں وت ول ویندیں تیڈے آون ول ونچن دا
ویلھا وقت وسر ویندا ہے ذہن توں اپٹا ناں لہہ ویندے
شوق سوار تاں اکثر میکوں مونڈھنیں چڑھ ڈرکائی رہندے
مجھ مجھ کے بے ہوش تھی وینداں سدھ نہیں آپ کتھاں لہہ ویندے
نہیں ہوندا تاں کئی کئی وہم دلیلاں دل وچ آندیاں ہن
مل پوندیں تاں مل کے تیکوں سارا وہم گماں لہہ ویندے
پاگل دلڑی پیار پچھاواں کے تیں کہیں کوں پکریا ہے
ڈھلے سجھ دے نال ہے ڈھلدا کرکھلے دی چھاں لہہ ویندے
تیں بن ساجن جگ تیں جیون ہر بک شے توں خالی تھیون
جیون ایوں پسا جیوں کہیں سفیل توں تھماں لہہ ویندے

غزل

میلے وچ تاں میلے دیاں آساں مٹھیاں مٹھائیاں ہیں
اول ہک پل وی نہیں سوچا آساں خوا دیاں چائیاں ہیں
زمانے دے کئی قاضی ساکوں زر نال مل گھندن
ولا فتوے وی لا ڈیندن آساں کینجھاں برائیاں ہیں
آساں جاہ جاہ وکاندیاں ہیں کوئی گھندے تاں وکدیاں ہیں
ساکوں اے کون ان آہدے گھٹائیاں میں ودھائیاں ہیں
ساڈا اپٹاں کوئی ہوسی جیڑھا بازار وچ گھن آئے
اونکوں ہن دوش کیا ڈیووں اوندی خاطر پرائیاں ہیں
کہیں ویلھے سوچیندیاں ہیں جو ساڈے لیکھ ایویں ہن
ولا احساس اے تھیندے آساں جگ دیاں ستائیاں ہیں
آساں ہر روز ویندیاں ہیں مگر ساکوں نہیں سُدھ ہوندی
آساں کھنتے گیاں ہاسے تے کیڈو تھی کے آتیاں ہیں
کوئی ساجن گھنے ساکوں یا کوئی غیر گھن ونچے
آساں ہر حال وکٹاں ہے آساں نکلیاں مکائیاں ہیں

غزل

قُرب کمال دی اہٹی چس اے
اُچڑیے حال دی اہٹی چس اے
عین شباب وی چنکاں ہوندے
وقت زوال دی اہٹی چس اے
سکھ دیاں گالھیں وی چس ڈیندین
نیر نگال دی اہٹی چس اے
او سٹویندے میں سٹا ہاں
اوندی گالھ دی اہٹی چس اے
سنیت تاں سنیں دے رلے ہوندن
لیکن کال دی اہٹی چس اے

من نیت وی چنگی شے ہے
صرف مجال دی آہٹی چس اے
ڈھیر سیاٹنیں دے سنگ بولن
گلھے پال دی آہٹی چس اے
دل کوں اپٹاں ساجن سمجھن
بت بھئیوال دی آہٹی چس اے

غزل

تیڈی وستی دا جنیں ویلھے کوئی راہ گیر ڈہدے ہیں
پتے اکھیاں کون کیا تھیندے اکھیں وچ نیر ڈہدے ہیں
اے سچ ہے میں توں پہلے وی چڑھے کئی عشق سولی تیں
اڈہو پیرے پئے ہوندن چڈو تھل چیر ڈہدے ہیں
تیڈا نکھرٹن ضروری ہا اگیں وی ریت ایوں ہی
کہیں رانجھے کون ٹکری ننیں کڈاپیں ہیر ڈہدے ہیں
ڈکھا ویلھا پہاڑ ہوندے جیکر اے سر وی تھی ونجے
ولا وی پیار بلدا ننیں گو وہندا کھیر ڈہدے ہیں
نبر کائینی جاں والے کیوں پتھر مریندے ہن
بھانویں کہیں توں نہ تھئی ہووے کوئی تفسیر ڈہدے ہیں
ساکوں سدھ ننیں جو کتلا پیار تیڈے نال ہے ساکوں
آساں سجدہ کریندوں جتھ تیڈی تصویر ڈہدے ہیں
توں ساجن ساہ دے آوٹ تیں وی اوڈھر تھی ونجیں جیکر
ٹھکا تھیندا ہے سینے وچ بیا ہک تیر ڈہدے ہیں

غزل

کیا ڈہدے سچھ دے ابھرٹ دو ول لندی شام کوں کیا ڈہدے
دل آپ جو ہے گنگدام میڈا بھلا کُئی گنگدام کوں کیا ڈہدے
تن لیراں یاداں ہن اوندیاں گل کاسہ ہاسہ ہے اوند
میڈے نال بھلا پئی جو تھیوے میڈے کہیں انجام کوں کیا ڈہدے
میڈی ہر غلطی میڈے ذمے لا میڈے عیب بگھیندے انگلیں تیں
او کھیر دا دھوتا پوتا ہے او کہیں الزام کوں کیا ڈہدے
میڈے حصے روز دا رووٹ ہے او صرف روواوٹ چاٹدا ہے
او میلے ڈہدے مستی دے میڈے گھر کُہرام کوں کیا ڈہدے
اونکوں علم وی ہے جو بعد اوندے جگ مہنٹیں ڈیسی ٹل گھن کے
بدنام تھیاں تاں میں تھیاں او شخص ملام کوں کیا ڈہدے
میڈے نال الاوٹ نہیں چندا ہک لحظہ آوٹ نہیں چندا
بھانویں بھر بھر پیریں پیش کراں میڈی اکھ دے جام کوں کیا ڈہدے
میں وانگوں منگتے ڈھیر کھرن اوندے ساجن وی چو پھیر کھرن
جیرھے زل موئی روز بھچیندی ہاں میڈے صرف سلام کوں کیا ڈہدے

غزل

گُزریے ہیلے دی گلہ میں ہوواں
ہر کچھری دا حال میں ہوواں
دل تیں قبضہ وی تیڈا ہووے پیا
آپ آپٹے وی نال میں ہوواں
بندی ساری توں آپ لائیں چا
صرف بندی دا تھال میں ہوواں
کیا اے ممکن ہے جو حیاتی وچ
تیڈیں خوشیاں دا کال میں ہوواں
شالا کڈا میں انجھا چندر نظرے ہا
تیڈے رے نہال میں ہوواں

تیڈی کاوڑ ضرور ہووے پئی
تیڈے پیریں مجال میں ہوواں
اللہ کرے عروج تیڈے دا
شالا صدئیں دا سال میں ہوواں
تیڈا جو وی جواب ہووے پیا
تیڈے لب تیں سوال میں ہوواں
جھوک تیڈی دے سارے دھنولے دا
صرف ساجن اگھال میں ہوواں

غزل

دلڑی دا درد تُوں ہِیں دل دی دوا وی تُوں ہِیں
میڈی ثنا وی تُوں ہِیں میڈی دُعا وی تُوں ہِیں
تُوں ہِیں تے میکوں اپٹاں ہووٹ لگا ہے ہووٹ
تیڈے سواتاں کجھ نئیں میڈے سوا وی تُوں ہِیں
میں جیہا کجھ وی پنٹیں پنٹاں ہے تیڈے در توں
میڈا غنی وی توں ہِیں میڈی گدا وی توں ہِیں
تیڈی خوشی دی خاطر سب کجھ لٹا چھوڑیجے
ڈیوٹ دی چس وی توں ہِیں منگن دی جا وی توں ہِیں
تیڈے ہتھیں ہے میڈا سارے دا سارا جیوٹ
میڈی قضا وی توں ہِیں میڈی بقا وی توں ہِیں
توں حال گھن گھدا کر توں حال ڈے ڈتا کر
میڈے تاں پاسو میڈا چھوٹا وڈا وی توں ہِیں
تیں ہاجھ آج توئیں نئیں کئی چیز چنگی لگی
توڑے جو کائینی ہوندا ساجن ولا وی توں ہِیں

غزل

تیکوں بھلاوڻ سوکھ نئیں

نود کوں زساوڻ سوکھ نئیں

ویندا تاں پئیں پر گالہ سُن

گنیں ہوئیں دا آوڻ سوکھ نئیں

جنگلیں دے وچ ونجلی بناں

منجھیاں چراوڻ سوکھ نئیں

پورھیا تھیندے تلی ائیں

جو دا چواوڻ سوکھ نئیں

لاوڻ تاں لفظ کھیڈ دا

نکدی مکاوڻ سوکھ نئیں

پیریں تاں پوواں کئی دفعہ
پیریں دا پاوٹن سوکھ نہیں
ساوٹن دا آوٹن ٹھیک ہے
اکھیاں دا ساوٹن سوکھ نہیں
زندگی ہے وافر ستر نہیں
مفتا وکاوٹن سوکھ نہیں
ساجن انھانیں رسمیں دے وچ
قماں نبھاوٹن سوکھ نہیں

غزل

کینجھی دھاں ہے دھدی نئیں پئی
مونجھ دی چھاں ہے دھدی نئیں پئی
لوطی لفظ چپ نئیں تصیدی
شوخ زباں ہے دھدی نئیں پئی
کتوں رات اے جیڑھی سانول
ہوش بناں ہے دھدی نئیں پئی
اوڈو تانگہ نئیں جیوٹ ڈیندی
ایڈو جاں ہے دھدی نئیں پئی
کوئی نئیں آیا مال چراوٹ
پوہ دی کانہہ ہے دھدی نئیں پئی
بک لفظ نئیں راہ توں ہندی
دید جواں ہے دھدی نئیں پئی
دلڑی ساجن درد دے اندر
جینجھی لاں ہے دھدی نئیں پئی

غزل

گالھ نویں ہے تات پُرانی
ول نئیں ٹکری رات پُرانی

توں پتہ نئیں ہن کیا ہوسیں
میڈی ہے اوقات پُرانی

توں وی لک لک ڈہدا ہانویں
یاد تاں ہوشا جھات پُرانی

مونجھ تیڈی وی تیڈے وانگوں
ڈہندی ہے خیرات پُرانی

اچ وی جیکر توں مل پوویں
اونویں ڈیسیں ڈات پُرانی

ساجن دلڑی گالھی جو ہے
بھل ویندی ہے مات پُرانی

غزل

میں دل وانگوں دل میں وانگوں
تو آپ ہیوں بس تیں وانگوں
ہر وقت مجال مجال کنوں
ہتھ لگدن میندیں لائیں وانگوں
تیں باجھ جیوں پئی نجدی ہے
پئی نجدی اوتر نہائیں وانگوں
میکوں اوں نہیں ملدا نہ مل توں
کڈی مل پو حق ہمسائیں وانگوں
انکار دا سوچاں مر پوواں
نہی کافر یار کھنائیں وانگوں
تیڈی ساجن مونجھ توں لگدا ہاں
خود آپ کوں آپ پرائیں وانگوں

محمد اکرم خان علیاٹی سیں دے ناویں

غزل

قلم آپے دچوں ول کئی اہنجھی تحریر پیدا کر
اتھیں کاغذتیں لکھدیں ہوئیں اوندی تصویر پیدا کر

لکھے موسیٰ پڑھے خود آپ اہنجھی گلہ کیوں لکھدیں
بے لکھن لفظ لفظیں وچ کوئی تاثیر پیدا کر

تیں اکھیا ہاتھیڑے رووٹ دا کہیں ڈینہہ تاں اثر تھیں
ڈکھایا خواب ہو جیکر تاں کوئی تعبیر پیدا کر

بے پھر ہوندا کہیں ناں دا محل کئی میں بٹانواں ہا
بیرھی خود ہک محل ہووے اہنجھی تعمیر پیدا کر

پلو میڈے مقدر تاں میکوں جاہ جاہ تیں رولیا ہے
جیکوں کھیڑے نہ گھن و نجن کئی اہنجھی ہیر پیدا کر

میوں ساجن زلایا ہی پتے کتنے مزاریں تیں
جیندا دم غم مٹا ڈپوے کئی انجھا پیر پیدا کر

سئیں کیفی رسو پوری دے ناویں

غزل

آج وی میڈئیں پلکیں اُنہیں اکھیاں دا پٹیاں کھڑا ہے
آج وی میڈا اپڑاں سایہ ونج کہیں پے دے نال کھڑا ہے
میں تاں کافی عرصے کولوں کہیں ڈینہ شہر گیا نہیں
کئی سدھ کاسنی میڈے توٹی کون پچیندا حال کھڑا ہے
کل توٹی تاں اہدا ہانہی کہیں میکیں اتھ روئے
آج وی کئی نہیں رے میڈے اونویں وقت زوال کھڑا ہے
میں تاں اپٹے ہوون کیتے اپڑاں سب کجھ گالے
کئی بد قسمت میڈی خاطر اپڑاں سب کجھ گال کھڑا ہے
وت کہیں چھل دی کھی چھولی پیر پُسا لے ہن میڈے
برڈسدی ہے توڑے اونویں جھوک کھڑی ہے مال کھڑا ہے

پیڑی کڈن دا پور پچا کے پار ولا ول بگنی اے
بھک تیں کما گوراٹاں کیندی خاطر پال کھڑا ہے
کل تاں عید ہی عیدتے اوسی دید اُپاسی نہ تھی
عید کون عید دے آوٹ توئیں اچاں پورا سال کھڑا ہے
ہن تاں ساجن دل دریا دے پونگے وی مر گئے ہن
کون ہے جیڑھا نیت تتی تیں روز سئیدا چال کھڑا ہے

غزل

اَن سٹئے جھیڑے کوں کوئی کیا نبیڑے ڈس تاں سہی
ساڈے ذمے جرم بڈے ہئین جیڑھے ڈس تاں سہی

ساکوں آساڈے جرم دی معافی نہ ڈے مالک ہیویں
لہ وچن ہا ذہن دے متاں تھکیڑے ڈس تاں سہی

نہ الیندیں کجھ ڈسیندیں میں پچھاں تاں منہ پھیریندیں
کڈاں مکھن جان تیڈے شر اوڑے ڈس تاں سہی

ساکوں لگدن ہن تاں سانول سارے رشتے کوڈ دے
کون رانجھا ہے کہیں دا کون کھیڑے ڈس تاں سہی

کر سگوں ایں حال متاں آپکوں مطمئن کجھ
کیوں کریندیں نال ساڈے یار جھیڑے ڈس تاں سہی

گالہ ساجن او چنگی ہے جو تیکوں چنگی لگے
وچلی والا راگ کیرھا یار چھیڑے ڈس تاں سہی

غزل

دل نال تیڈی مونجھ دا شر ہے تاں شر ہووے پیا
تیڈا میڈا جھیڑا سہی دیدار در ہووے پیا
اوکھے ہوندن پنڈھ رات دے ویندا پچھانواں چھوڑ ہے
یاداں تیڈیاں ہوں پیاں کئی ہمسفر ہووے پیا
میکوں تاں ایندی لوڑھ نہیں تیڈی نظر دے تیر لیوں
جینجھا وی ہے جیویں وی ہے سینے جگر ہووے پیا
توں وی روویندا ہیں میکوں میں وی رواواں آگیاں
ایوں کتھنیں ہوندا تاں نہیں ہوندا نہیں پر ہووے پیا
میں وی دعائیں منگدا تاں ہاں منگدا وی ہاں تیڈے کنوں
کھلن چلو ہے پے دے وس روون دا پھر ہووے پیا
اے وی وڈا ہے آسرا آخر کڈپیں وسدے ہاسے
کوٹھے دی کندھ کول نہ سکو بر ہے تاں بر ہووے پیا
ساجن امید اچ رہ وچوں متاں کڈپیں منزل ملے
پیریں توڑے چھالے ہوں سک دا سفر ہووے پیا

غزل

کدّیں کہیں کوں کھلدا چمن کون ڈیندے
پھلیں نال ستریا سخن کون ڈیندے
ازل دے مسافر نہ گھر ہے نہ در ہے
اساں بے کسیں کوں وطن کون ڈیندے
جڈاں یار رُسدن پچھیں مر ونچیندے
لینویں بھونیں کوں اپٹا بدن کون ڈیندے
کہیں نال آخر کوئی رشتہ ہوندے
لُٹا لینویں مُفتا امن کون ڈیندے
اساں تیڈی گول اچ سچن رول تھی پگیوں
ساکوں ساڈے پالیں دا ان کون ڈیندے
شالا جگ تیں ساجن کوئی کہیں دا ہووے
نتاں رُل مویں کوں کفن کون ڈیندے

غزل

میڈے ہانہیں دے سہارے ڈیکھ سہی
دور کتنا ہن کنارے ڈیکھ سہی

میں روزانہ ڈہنہ کون تارے ڈیکھداں
کیچھے ہوندن ڈہنہ دے تارے ڈیکھ سہی

توں نہ میڈے رے زل آوارگی
صرف زلدے ہوئے آوارے ڈیکھ سہی

توں نہ پورا کوئی میڈا نقصان کر
کتنے آئے ہن خسارے ڈیکھ سہی

ہے حقیقت حال تیڈے سامنے
سوچ کجھ نہ میڈے بارے ڈیکھ سہی

میں تیڈی مرضی تیں راضی رہ گیاں
جیوں کیتے ہم گزارے ڈیکھ سہی

توں تاں ساجن سچہ روزانہ ڈیکھدیں
کہیں ڈہماڑے گھپ اندھارے ڈیکھ سہی

غزل

میں کیڑھے وار کوں واراں ملنِ دا وار کئی کائینی
اول وعدے ڈھیر کیتے ہن مگر اِنبار کئی کائینی

نہ سٹ گھتتے نہ بگل لیندے پیا کینجھی سزا ڈیندے
اوندا اقرار کئی کائینی اوندا انکار کئی کائینی

میں آپٹے سچ کوں سچ ثابت کراں کیندی گواہی تیں
اوندے چودھار خلقت ہے میڈے چودھار کئی کائینی

اوندی مرضی او مالک ہے او کجھ ڈیوے یا نہ ڈیوے
اوندے در دا سوالی ہاں میڈا تکرار کئی کائینی

طبیعت وچ اداستیاں ہن اوندے در تیں ٹریے گئے میں
زیارت دی ضرورت ہی پیا کم کار کئی کائینی

اتھاں ساہن سبھے رشتے ضرورت نال بڈے ہن
اتھاں مطلب بناں لگدے کہیں دا یار کئی کائینی

غزل

فاصلہ کُجھ تہیڈے ساڈے درمیاں ہووے پیا
رستے تیں اکھ ہووے پئی کندھی تیں کاں ہووے پیا
وَت لوک ساڈے شہر دے پوجا دا ڈا بھل نہ وُجَن
لازم ہے ساڈے شہر وچ کئی تیں جیہاں ہووے پیا
قصہ نلکے یا نہ نلکے لیکن کہیں قصے دے وچ
تیڈا وی ناں ہووے پیا میڈا وی ناں ہووے پیا
ہاں دیاں ہوسیٹراں ودھ ویندین رووٹ دا ڈا آندا نہیں
جیڑھا روواوے رَج کرنیں کوئی مہرباں ہووے پیا
اُجڑیں ہوئیں قبریں دے جتھ کئی آ کرنیں نوے پڑھے
میڈی گلی دے چوک وچ ہک آستاں ہووے پیا
توں وی اتھائیں ہوویں پیا میں وی اتھائیں ہوواں پیا
وسوں وساغاں رہ وُجَن دکھدا دھوواں ہووے پیا
اَج ڈُکھ کھڑا ڈیندے جیکر کہیں ڈینہہ اُترن فیض وی
ساجن میڈے سہر دے اتیں ہک آسماں ہووے پیا

غزل

آپنے نال آلا ڈیکھوں ہا
آپ کوں آپ ہنڈھا ڈیکھوں ہا
روز اُبھردا سچھ ڈیکھوں ہا
ول نہ کہیں دا راہ ڈیکھوں ہا
آہٹی دُهن وچ آہٹی خاطر
نچ ڈیکھوں ہا گا ڈیکھوں ہا
جیندے جگ دے میلین ٹھیلین
ونچ ڈیکھوں ہا آ ڈیکھوں ہا
گھر وچ سیک دی شام لہاکے
سارے تاک ولا ڈیکھوں ہا
جگ تیں جیوئ کیا ہوندا ہے
آپ کوں کجھ سمجھا ڈیکھوں ہا
ساجن ہر ہک رولے کولوں
آپٹا آپ لکا ڈیکھوں ہا

غزل

تیکوں اپٹا بٹاؤن دی آساں کوش وڈی کیتی
تیڈے سینے ساوٹ دی آساں کوش وڈی کیتی

اے پی گلہ اے ساکوں پانہیں ساڈیاں لانہیں نہیں پکریاں
پنل پیٹگھیں رساوٹ دی آساں کوش وڈی کیتی

ساڈے چہرے کوں پڑھ گھدے زمانے دی نظر ظالم
تیڈیاں مونجھاں لکاوٹ دی آساں کوش وڈی کیتی

ستم اے ہے جو نچیریں ہوئیں ساڈے گھنگھروں پیریں ونج پے
تیڈی محفل سجاوٹ دی آساں کوش وڈی کیتی

تیڈے وانگوں اساڈا دل ساڈے رے منیندا نہیں
پیا خود کوں مناوٹ دی آساں کوش وڈی کیتی

ساکوں ساہ دی محتاجی ہی تیڈے تائی نے اڑیے
وگر نہ تیڈو آوٹ دی آساں کوش وڈی کیتی

تیکوں ساجن بھلا ڈیوٹن آساڈے وس دیوچ کائینی
نتاں تیکوں بھلاوٹ دی آساں کوش وڈی کیتی

غزل

من دریا تیں ٹولیاں بن کے دھاوڻ نکدا ویندے
ساوڻ ماکھوں ساوڻ ماکھوں گاوڻ نکدا ویندے

کالے تلہ آکے ساریاں پنڈوں کیری ویندن
بھر چنگیراں پیلی پنڈ دا کھاوڻ نکدا ویندے

او ساوڻ ہا جنیں ساوڻ ہئی کاٹی کجلا پیندی
ہن تان کجلا ہرڑنیں اکھیاں پاوڻ نکدا ویندے

ساوڻ رت وچ سینگیاں ہن کئی لویاں سانجھ کریندیاں
ہن تان آپے آپ کوں بیندیاں لاوڻ نکدا ویندے

ساڈے سکھ وی نکدے ویندن نکدے ساوڻ وانگوں
گھر ساڈے وچ صرف خوشیاں دا آوڻ نکدا ویندے

ساجن وقت ہا جنیں ویلھے ہن قسماں لوک پلیندے
ہن تان قسماں رسماں بن پگین ساوڻ نکدا ویندے

غزل

سوچ کہیں ویلھے وی تھی اٹل نہ سگی
کوڑ پدا ریہا پیت پل نہ سگی

ساتھ کولوں کڈپیں کوچ نکھڑی تاں ہی
لکھ اڈاریاں اڈی ساتھ رل نہ سگی

میڈے سر تیں سیاہ ہجر دی رات آئی
جتنے ترے کینم رات ڈھل نہ سگی

سک سنویں سنجھ اوندی گول وچ ٹرہی
میڈے ساہ نک گئے میڈو ول نہ سگی

میڈے چودھار پانی دا کھرام ہا
آس ساری پڈی جھاگ چھل نہ سگی

کئی چواں اُن سونہ نال رہ گئے سدا
اوندے ہوندیں ہوئیں مونجھ ٹل نہ سگی

کل دا وعدہ ہا ساجن نہھاوٹ کیتے
زندگی مختصر ڈیکھ کل نہ سگی

غزل

میں عشق ہاں آ سوچ کے پہلا قدم بولن لگے
جرہا جو آئے ول نہیں ولیا میں نال ہم بولن لگے

روہ دور توں سوہنے ہوندن پڑھ نہ پہاڑے پیار دے
خدخال سب جنجال ہن زلفیں دے خم بولن لگے

توں وی ساڈا سونہاں ہیویں اساں تیڈے کجھ وی نے
آپیں ساکوں سر تیں نہ چا سارے ستم بولن لگے

ہک ہک زکیندا پے تیکوں کئی ہک سڈیندا پے تیکوں
ایندی مناں اوندی مناں دم نال دم بولن لگے

میں نہیں ڈسایا کیا تھے تئیں نہیں الایا کیا تھے
توں سامنے جو آ گئیں ہک ہک زخم بولن لگے

تیڈا میڈا جھیڑا کیاں روح دی غذا توں ہنیں پیا
کھل کھل کرنیں نوش تھی کرنیں میڈا صنم بولن لگے

تیں نہیں منیا مرضی تیڈی میں تاں تیکوں ساجن نے
جو کجھ وی تھے بھلا تھیوی میڈا بھرم بولن لگے

غزل

سکے واں دے پچھانویں ہیں ساڈئیں چھائیں تیں کون آندے
جنھیں راہیں تیں روگ ہوون انھیں راہیں تیں کون آندے
اے تیڈے بھوگ ہن دلڑی پیا کوئی بھوگ سکدا نہیں
اتھاں بھائیں کھڑیاں پلندین بھلا بھائیں تیں کون آندے
ساڈیاں پائیں تاں ہر ویلے مکائیں دیاں پناہیں ہن
جنھیں وچ ونیٹن وسدے ہن پناہ گائیں تیں کون آندے
ساڈیاں بھوکاں تاں ڈیندیاں ہن سدا بھٹکے ویرانے دے
جیکوں ویلے ونچا چھوڑیے سنجیں جائیں تیں کون آندے
جے پک ہووے جو تڑٹ پوسن جیرھیاں پہلے ہلارے تیں
انجھیاں پینگھاں کینناں پینگھاں انجھیں لائیں تیں کون آندے
ساڈئیں پلکیں تیں ہنچھ دا نگ جڑیے دلڑی ساڈے ساجن
جینکوں ساجن رووا ویندن اوندیں آہیں تیں کون آندے

غزل

نہ مونجھاں موت ڈے سگدین نہ ماندہ کال کر سگدے
تیڈے بھالے تیڈا ساجن اچاں کئی سال کر سگدے
اے ڈکھ آہن جو خود اپنی جاتی کول ختم کر ڈے
ڈسا کیویں کئی ہنجھا ظلم آپے نال کر سگدے
کہیں دا کیا میکوں بھانویں منافع یا خسارہ آئے
میڈے رے تاں اے گالھیں میڈا بھائیوال کر سگدے
نہ جیندیں چھوڑ سگدا ہاں میڈا سانول تیڈیاں جھوکاں
نہ اینویں میں کریندا ہاں نہ اینویں مال کر سگدے
اینویں سینگیاں ستیندیاں ہن تے ٹوکاں پہہ کریندیاں ہن
کوئی دوکھا میڈے رے کیویں لچال کر سگدے
اے کنیں اکھینے جو اوکھا ہے تیڈا ساجن تیڈے ہوندیں
نہ آنجھی سوچ سگدا ہے نہ آنجھی گلہ کر سگدے

غزل

جھوکاں ساول سوکاں سکدین جاہیں یاد کریندین
ساڈے کھوہ دی جھنڈ پوہڑ دیاں چھاہیں یاد کریندین
ٹالھیاں گالھیاں تڑ تڑ ڈہدین پیریں پور توں جھردیاں
اوہے آٹھے پینگھاں پیندیاں لاہیں یاد کریندین
کندھ پاہے دی وجدے واہے تنیں راہے دے کیتے
تیکوں دھاں سٹواوٹ ساگے آہیں یاد کریندین
چہرہ چہرہ تیڈی صورت ساہ ساہ سہرے گاوے
ساڈیاں اکھیاں تانگھاں رکھیاں پاہیں یاد کریندین
ماٹ تراٹ تے چاٹ اساڈی وسوں واٹ اساڈے
تیڈے ناویں آہیں کر کر دھاہیں یاد کریندین
پیار دی پیت ہے ریت اساڈی ساہن میت اساڈی
ریتیں دے ہدھ گانے گانے کاہیں یاد کریندین

غزل

خواب وچ لندا ڈٹھے کونجیں دا لشکر خاک تیں
چندر پوڈی دے وچھائی چاندی دی پادر خاک تیں

تھک پئیں تاں خیر ہے پس چھوڑ میکیوں زندگی
تیڈا ٹکائا عرش ہے میڈا ہے بستر خاک تیں

ظلم ہے مظلوم لوکیں کوں پناہ ملدی نہیں
رو پوندا ہاں ڈیکھ کے وحشت دے منظر خاک تیں

اے اوند اہسان ہے آڈر کیتس مجذوب دا
کہیں دے تختیں دل میڈا رہندے منور خاک تیں

وقت دے بازار وچ دستار کوں وچا نسی
سہر لہاکے رکھ ڈتے میڈے سکندر خاک تیں

دل تیڈا آہے جیکر تاں نال میڈے رقص کر
میں تاں گھگھروں پا کرنیں نچدا ہاں اکثر خاک تیں

وقت دے حاکم دے ہتھ میں شوق دا گانا پدھے
چھوڑ شاہی آ بیٹھے میڈے برابر خاک تیں

لمس تیڈے ہتھ دا میں محفوظ کر کے رکھ ڈتے
مل پیا ساجن میکوں میڈا مقدر خاک تیں

غزل

پیار ہے یا وت یار ہے بھانویں اپٹا اپٹا رنگ ڈکھلیندن
سرّی کول پندھ کچ دا ڈیندن رانجھن سین کول جھنگ ڈکھلیندن

عاشق بٹن سر تئیں تئیں ہکا گٹن جیڑھی گٹن
کنیں مندرے گل وچ مڑکے ونگ وچ خود کول ونگ ڈکھلیندن

توڑے جو لگ و نجن صدیاں روہ توں کڈھن کھیر دیاں ندیاں
بٹن فرہاد تے شیریں کیتے ہک ڈوجھے دا سنگ ڈکھلیندن

کچے گھڑے جے تر پوون توڑے راہیں وچ مر پوون
سک سینے دی بھاہ ول پائی من منیوال کول منگ ڈکھلیندن

پیار دے وچ ول ایں وی تھیندے عاشق او جو لب پا سیندے
لکھ تعویذ سچن دے ناں دے روح دے ٹنگڑیں ٹنگ ڈکھلیندن

پکے دھاگے پیت پرّم دے ساجن پلینے نازِ نغم دے
ہک دیدار تیں سو سو نغم دے آکوں لگے زنگ ڈکھلیندن

غزل

آساں جگ دے تماشے میں ساڈا چاوٹ تماشہ ہے
ساڈا ونجٹ تماشہ ہے ساڈا آوٹ تماشہ ہے
آساں فرقت دیاں تحریراں آساں میں گیت مونجھیں دے
ساڈیاں غزلاں تماشہ ہن ساڈا گاوٹ تماشہ ہے
لہنویں بیکار رسمیں دیاں آساں بیکار قسماں میں
اساکوں کئی نبھسی کیا ساڈا چاوٹ تماشہ ہے
آساں وکھرے مداری میں ساڈے چودھار مجمع ہے
طلب دے ہر سوالی کوں وی سرچاوٹ تماشہ ہے
ساڈے پیوٹ کیتے ہنجھوں ساڈے کھاوٹ کیتے دکھڑے
ساڈا پیوٹ تماشہ ہے ساڈا کھاوٹ تماشہ ہے
آساں ساجن پُئے لوک میں آساں کمیں نال کیا لئیوں
اگیں ہر شے ہریے ہوئے میں ولا لاوٹ تماشہ ہے

غزل

کھوٹاں سال اے لکھ آئے ہاں اوندے دروازے تیں
آس دا خالی رکھ آئے ہاں تھماں اوندے دروازے تیں
سوچ کے گئے ہیں دستک ڈیوں در کھڑ کیوں حال سٹیوں
سُدھ نہیں کت لیوں کتب ویندا ہے ہاں اوندے دروازے تیں
لب تیں چُپ دے تالے لاکے کر کے ڈوہیں نینِ سِوالی
جسم آپٹے دی جوڑ کھڑے ہیں چھاں اوندے دروازے تیں
نہ او لیندا ولدا ڈیندے نہ او تاڑی مار اڈیندے
فجریں دا جو کرکدا بیٹھے کاں اوندے دروازے تیں
ہنجھا کئی نینیں شہر اچ جیڑھا پاگل چُپ دی پولی سمجھے
چُپ ساڈھی دا ونج کے چاوے ناں اوندے دروازے تیں
ساجن سائیں روز رووائے کمیں ڈیندے تاں کئی کھل کھلواوے
کر کے اولے گاسوں ڈھولے تاں اوندے دروازے تیں

غزل

نچ کے یار مناوڻ والی ڳالھ پرائی تھی ڳئی اے
روہ توں کھیر وهاوڻ والی ڳالھ پرائی تھی ڳئی اے
جے جتلا پل پکے هوون وعدے کچے تھی ڳئی
کچیں تیں تر آوڻ والی ڳالھ پرائی تھی ڳئی اے
هڻ تاں مال چراوڻ بدے چوریاں کئی ننیں ڏیندا
کھیں دے مال چراوڻ والی ڳالھ پرائی تھی ڳئی اے
هڻ تاں کھیں دے آکھی ائیں پتھر پھل ننیں بڻدے
پتھر پھل بڻاوڻ والی ڳالھ پرائی تھی ڳئی اے

ہُنُ تاں کہیں دی خاطر باہرو جھاتی کُنئی نہیں پیندا
اُٹھ دے پیرے پاوڻ والی گلہ پُرانی تھی بگنی اے
ہُنُ تاں اپٹے سائے تیں وی سایہ کُنئی نہیں سندا
مادھو لال سڈاوڻ والی گلہ پُرانی تھی بگنی اے
ہُنُ تاں یارو آپٹے اندر ہر کُنئی پھدا ویندے
ریت دے گھر بٹاوڻ والی گلہ پُرانی تھی بگنی اے
ہُنُ تاں ساجن وکھرے تھی کُنئی وکھرا پیار منیندن
جھوک تیں سمیاں گاوڻ والی گلہ پُرانی تھی بگنی اے

غزل

توڑے سوچ اپنی سمندر لکھینداں
ہے محفوظ سینے دے اندر لکھینداں

زمانہ گواہ ہے تیکوں وی تاں علم اے
سچن خود کوں تیڈا میں نوکر لکھینداں

اے من بھانڈیاں بولیاں تیڈیاں تاں چولیاں
اوپے مٹھڑیاں بولیاں میں اکثر لکھینداں

اے نت لاکے جھمراں تیڈا پیار منگدے
تہوں اپنا سینہ قلندر لکھینداں

محبت جڈاں دی آ بھئیوال تھئی اے
پیٹھا آپے من کوں سکندر لکھینداں

کیویں آکھاں ساجن کیویں نبھدی پئی اے
تیڈا ناں لکھینداں تے ڈر ڈر لکھینداں

غزل

کیا گلہ ہے کیوں ذہن وچ سوچیں دا شر ودھدا ویندے
پتہ نہیں کیوں تیڈے کنوں نکھرٹاں دا ڈر ودھدا ویندے
ڈسدی توڑے کئی گال نہیں توں وی تاں میڈے نال ہیئیں
کئی خوف ہے جیڑھا میڈے اندری اندر ودھدا ویندے
منزل تیں آجتیاں دے اے جوڑے کجڑے کیوں تھے
میں گلہ توں ڈسے میکیوں سیک دا سفر ودھدا ویندے
جئیں جاہ تیں پھلا مل ونچے قصہ اُتھائیں بھرویندے
پڈھڑی کوں پھلا مل گئے قصہ مگر ودھدا ویندے
اے حال نہیں ہے دھاں میڈی کھل کھل کے اینکوں ٹال نہ
دل دیاں دلیلاں ودھ گئیں پچیتے چکر ودھدا ویندے
توں نال ہیئیں پر کیوں میکیوں ڈسدا نہیں ہووٹا تیڈا
ساجن توڑے جو وہم ہے ایتبار کر ودھدا ویندے

غزل

میڈے پلکیں تے ہنچھ اے نشانی میڈی
کھیر دھوتی ہے سانول کہانی میڈی
توں مئے نہ مئے او ہے مرضی تیڈی
دھاں سٹیندا پیاں سُن زبانی میڈی
تیڈیں راہیں تیں اکھیں وچھیندا رہاں
یاد ہوسی تیکوں قدردانی میڈی
گھر دے باہروں تیڈا پیر جنیں ویلھے آئے
تیڈی چھو کھٹ تے ہسی پی پیشانی میڈی
میڈو آئی اے جیکر میں تاں مائی نہی
تیڈیں دریں ہے مائی جوانی میڈی
ڈُکھ سٹائے می جیکر یار رنج نہ تھیویں
جے پسند نہ آوی نوحہ خوانی میڈی
میڈی سک کوں ولا میڈا ساجنِ ملا
ہے ایہا التجا میڈا جانی میڈی

غزل

مُحبت او شر ہے جیڑھا اپٹے نال اے
پتے کیندا ڈر ہے جیڑھا اپٹے نال اے

تیکوں آن مناواں کلہیا رُساواں
ہکو ہمسفر ہے جیڑھا اپٹے نال اے

میڈا دل تاں اہے جو ہنچھوں لکاواں
شریکیں دا گھر ہے جیڑھا اپٹے نال اے

میں ہاں مونجھ بزی میڈے کیتے خاناں
ہجر سوہٹاں ور ہے جیڑھا اپٹے نال اے

میڈا سارا ترکہ ہکو پاڑیا چولا
تے دامن وی تر ہے جیڑھا اپٹے نال اے

جرڑھے سرتیں سورج سوا نیزے رہندے
اوہو میڈا سر ہے جرڑھا اپٹے نال اے
اوندا درد مٹھڑا سدا وسدا راہوے
او جان جگر ہے جرڑھا اپٹے نال اے
نہ ابھٹی کہانی میں کہیں کون سٹیاں
ایہو قصہ در ہے جرڑھا اپٹے نال اے
میں کیوں اپٹے ساہن کون ہی جاہ تیں گولاں
او سینے اندر ہے جرڑھا اپٹے نال اے

غزل

ساکوں ڈھول اپنے سوا کون ملدے

جرہا ڈپوے روندے رہا کون ملدے

توں نکھرٹاں دے ویلے ایہو آگھ ویندیں

ولا ملدے پئے میں ولا کون ملدے

اڳیں جیندے نکھرٹین ڈسا کینکوں ٹکریں

ایہا گالھ نکدی مکا کون ملدے

وَدن لوک رلے ضرورت دی حد تئیں

جیکوں مل ویندی ہے شفاء کون ملدے

اساں گونگنیں پاتیں کون بولن سکھاوے
جیکوں آندا ہووے اے ڈا کون ملدے

زمانے تاں آج تیں ہے ڈو کون نکھیڑیا
جیڑھا ڈیوے نکھیڑیے ملا کون ملدے

اساں اپے ڈکھڑے خدا کون سٹیوں
ساڈے ڈکھ سٹے جو پیا کون ملدے

ساکوں ان کے آکھے اساں تیڑے ساجن
کرے جیڑھا اپھی سخا کون ملدے

غزل

تیں بن تیڈے بیٹ دیاں جانی رادھیاں کون سنبھالے
کل تنیں وسدیاں رسدیاں جھوکاں ڈہینڈین ڈہن ڈکھالے
میں کھی این راوے رن وچ کے توئیں بھگنیاں
بک بک تھی کھن ڈھم گئے ہن اتو پوہ دے پالے
روح دے روہ تیں مونجھ دا مینہ ہے نال ننانویں وی ہن
سنگھڑ وانگول واہندے پے ہن اکھیاں دے پرنا لے
مال دے باجھوں کلے بچ ہن ساریاں بندریں بر ہن
ندر نیلے ڈھوڑ مندھاٹیاں مٹیاں دے وچ چالے
کھتہ ونجئے تن ہتا تتا نہ کنی اتہ پتہ
تھل ہے پنڈھ ہے ریت تتی ہے پیریں چھل چھل چھالے
کوتوں سال اے سر تیں ہکا کھڑ بگنی رات ہجر دی
سینے سانگ ء تن اچ تانگہ اے بھال بھلیندن بھالے
کنی کیا چاٹے ڈکھ دا ویلھا کتنا اوکھا لنگھدے
ساجن یار دعا کر شالا اللہ ڈکھڑے ٹالے

غزل

بے خبری وچ گلے لوکی اپے نال آلاون کے تئیں
کئی نئیں من پرچاؤن آندا رو رو من پرچاؤن کے تئیں
ره ویندے ہن روز مسافر کتھ منزل ہے کئی سدھ کائنی
اٹ کھٹ پنڈھ ان پنڈھ پیریں کول چھالئیں کول بچاؤن کے تئیں
دڑکا ڈے کہیں ٹور چھوڑیا ہے اے وی اکھیں ول نہ آویں
جیرھے کہیں بن جی نئیں سگدے اوندو ول نہ آون کے تئیں
نہ مسجد نہ مندر بلدے جو کجھ یار دے اندر بلدے
کئی گالھئیں کول آن ڈساوے نچ نچ یار مناؤن کے تئیں
وقت دا جوگی بین و پیندے انگلیں تیں ہمہ نانگ نچیندے
نانگ تاں عشق دی تار اچ تردن سُدھڑیں وچ نہ آون کے تئیں
حق تاں بزدے ہتھ پدھ قاصد خان توں اتلا پچھی آویں
تانگھ تیڈی دیاں مشکاں بھر بھر اکھیاں در ترکاؤن کے تئیں
روز دیاں ساجن دھاڑیں ہوندین روز دے ہوندن وکھرے وین
زل وسدے وی اک تھی ویندن پاگل کول سمجھاؤن کے تئیں

غزل

منہ توں نکھتی گلہ پرائی ہے منہ دا پول رکا گھنٹاں ہے
سب کجھ اپٹا رول کے وی پس سب کجھ ڈھول رکا گھنٹاں ہے
جیڑھے در توں خیر کڈا میں بھل کے وی نہ ملدی ہووے
اچھے در توں لنگھیں ہوئیں تاں کچھ کشلول رکا گھنٹاں ہے
پہلے تاں اے ممکن کاسنی جیکر ممکن ہويا سانول
کہیں جاہ اپٹا آپ ملیا تاں آپ کول رکا گھنٹاں ہے
دلڑی میکوں آہی جو پئیں رچ کے جھمراں ماروں
جھم جیکر رس وی پئی تاں وت کہیں دول رکا گھنٹاں ہے
مکن ہے جو اونکوں میڈا چہرہ چس نہ ڈپوے ہن
اوندے شہراچ آپٹے رخ کول پدھ کے مول رکا گھنٹاں ہے
اکھ دے اندر جو کجھ ہوندے لوک اونکوں پڑھ گھندے ہن
اکھ وچ تر آئی ہر ہک ہنچھ کول اکھیاں کول رکا گھنٹاں ہے
جھردیں پیریں بیٹھ کھڑے میں ساجن سائیں پیر وی ڈپسی
پڑو پیر جتی وی اوسن جھل کے جھول رکا گھنٹاں ہے

غزل

دل درد آپے جوڑ کے اکھیاں دے ذمے لا ڈتے
اکھیاں ولا آسین دے پر پکھیاں دے ذمے لا ڈتے
گھا سک گئے ہن ساوڑے کنتے کراں ڈوہاوڑے
تنگ تھی کرنیں ٹنگڑنیں کوں میں دکھیاں دے ذمے لا ڈتے
توں ننیں بٹیا میڈا جیکر کیا کرٹے آپے آپ کوں
تیں باجھ آپے آپ کوں سکھیاں دے ذمے لا ڈتے
نہ در بوہاری پھیرٹی نہ تھاں اگھالن یاد ہے
ویڑھے دی ہر ہک ستر کوں مکھیاں دے ذمے لا ڈتے
ہر روز ہن ان کھٹ سفر نہ چھاں دا سی نہ ڈھپ دا ڈر
بس عشق زلدی لاش کوں پکھیاں دے ذمے لا ڈتے
نہ میں سیانا تھی سگیاں نہ کجھ میڈے ساجن ڈسائے
پتہ ننیں کنیں لگندام کوں بکھیاں دے ذمے لا ڈتے

غزل

سندے پے میں عذاب جیوڻ دے
روز گھنڈے حساب جیوڻ دے
بچپنا ہا یا ہی جوانی !!
سارے موسم خراب جیوڻ دے
ساڈا جیوڻ اوارگی ہی
کہیں سکھائے ہن اداب جیوڻ دے
کوئی پتہ نہیں جو کھتے نہیں
ساکوں ساڈے سیلاب جیوڻ دے
مر و نچن دے وی بعد آہن
آن بلدن ثواب جیوڻ دے
اوندا جیوڻ ہے جگ تیں جیوڻ
جئیں ڈٹھے ہن شباب جیوڻ دے
موت ہر روز ہے آن سٹیندی
ساکوں ساجن خطاب جیوڻ دے

غزل

پیتم دے پیارے پیار وچ کئی بے وسیاں منظور ہن
تانگھاں رکھیاں منظور ہن اکھیاں تسیاں منظور ہن

موکھے کرن پوکھے بھرن جوکھے بھرن پوکھے سرن
گل دیں ہسین کالھیں ڈسیاں سوہنیاں سیّاں منظور ہن

عاشق بٹن سر تیں تنن کجھ نہ بگنن پیریں جھنن
سینگیاں سکھیاں سنگتاں کھلیاں ہسیاں منظور ہن

رولیے ونجن گھولیے ونجن چولیے ونجن تولیے ونجن
پھولیے ونجن گولیے ونجن رانداں رسیاں منظور ہن

دھرتی جو تھسی کیتی جو تھسی کرتی جو تھسی ورتی جو تھسی
پرتی جو تھسی سرتی جو تھسی تھیاں بے چیاں منظور ہن

جھاتیاں ہوون پاتیاں ہوون چھاتیاں ہوون چھاتیاں ہوون
ساجن ہوون راجن ہوون اڑیاں پھسیاں منظور ہن

غزل

میں اوں جیہاں ننیں اکھٹاں او میں جیہاں ننیں اکھٹاں
نوکرین کول کہیں ڈیہاڑے سائیں جیہاں ننیں اکھٹاں
چوڈی دے ابھریے چندر کول بہوں چاندنی دا ماٹ ہے
چندر کول چندر آکھٹے پر تیں جیہاں ننیں اکھٹاں
جنگلیں دے اندر ڈھیر سارے پھل کھڑے ہن شہر وچ
پر شہر دیں پھلیں کول کہیں ڈیہنہ لئیں جیہاں ننیں اکھٹاں
تیڈا تصور ذہن وچ آندے تال سوچن پئے وینداں
ہے کنیں جیہاں سنیں اکھٹاں تے کنیں جیہاں ننیں اکھٹاں
دائیاں جتی میریں بٹن میریں مگر میریں ہوندین
میریں کول کہیں ڈیہنہ بھل کرنیں وی دائیں جیہاں ننیں اکھٹاں
تیڈے سوا ساجن جیوں کئی لوک آئے کئی ٹر گئے
ٹر گئیں جیہاں ننیں اکھٹاں ٹر آئیں جیہاں ننیں اکھٹاں

غزل

کُجھ اَساکوں دوستیں دیاں حق ادائیاں کھا گیاں
کُجھ ولا خود ذات دیاں وی اُن پھرائیاں کھا گیاں
توں چنگاں ہانویں تاں تیکوں لوک وی چنگیں ملین
ساڈے اندر ڈھیر ساریاں ہن برائیاں کھا گیاں
ساکوں ورثے وچ ملی جو ہتھ پدھن دی ریت ہی
آج دے ظالم دور وچ اے جھک نوائیاں کھا گیاں
کہیں دے مونجھیں سینے اندر کر ڈتن کتنے سوراخ
وَت وی کہیں کوں کُجھ نہیں اکھیا پس وڈائیاں کھا گیاں
خالی ڈھانچہ بچ گیا ہے تن دے سارے ماس تیں
مونجھاں اپٹیاں کھا گیاں یاداں پرائیاں کھا گیاں
ساجن ساڈیں اکھیاں وچوں پس ویرن وسدے رہ گئے
کہیں نال کل کیتیاں ہونیاں قسماں نبھائیاں کھا گیاں

غزل

تانگھ دیاں تائیاں مٹدی رہ ونج
وار ولن دے گڈی رہ ونج

آپ توں آپ پرانی تھی کے
آپے آپ کوں وڈی رہ ونج

آز کہیں ڈینہہ ڈیکھن اوسی
جودی رہ ونج بڈی رہ ونج

جے منزل تیں پھنچن چاہندیں
بھجی رہ ونج جھڈی رہ ونج

رو پوون ہے لیک لواون
اندری اندر کڈی رہ ونج

آپ کوں آپے پک اچ پاکے
آپے ہتھوں چھڈی رہ ونج

کہیں ڈینہہ ساجن گلہ آ بنسی
پک پک حرف کوں چڈی رہ ونج

غزل

او تاں سارے رشتے ناٹے ساڈے رلے چھوڑ گیا ہے
اساں تاں اونکوں چھوڑ نئیں سگدے ساکوں بھلے چھوڑ گیا ہے
انج تھیوٹ دا وہم ہا ساکوں پر اوندے اتبار تے ہا سے
نہ نکھرٹن دے کئی کئی واری ڈے ترسلے چھوڑ گیا ہے
بھونیں تیں ہوندا مل پووں ہا کہیں نہ کہیں تاں موڑ دے اُتے
ہن تاں اے وی ممکن کائینی بھونیں دے تے چھوڑ گیا ہے
ساڈے ناں دی کئی نشانی ناں اوندے رہ ویندی لیکن
او تاں اپٹیں انگلیں دے وچ پاوٹن جھلے چھوڑ گیا ہے
دلڑی درد توں چوڑ تھسی ہے اکھیاں رو رو اندھیاں
اتنجھی تس او ونجٹن ویلے ساڈے پلے چھوڑ گیا ہے
ہن تاں ساجن پیرو آڈھی پیرا وی نہ نئیں
ہک ہک راہ کوں سو سو ولے ول اڑولے چھوڑ گیا ہے

غزل

محبّت دی بقا سانگے اوندّا نکھرٹنِ ضروری ہا
میڈے ہتھ دی جتا سانگے اوندّا نکھرٹنِ ضروری ہا
اوجے تئیں ہا میڈے رلے نہ کھنی شے ہئی میڈے پلے
میکوں سمجھنِ خدا سانگے اوندّا نکھرٹنِ ضروری ہا
اوندے در توں میں لنگھدی ہم پیا تاں کجھ نہ منگدی ہم
منگنِ کوئی دُعا سانگے اوندّا نکھرٹنِ ضروری ہا
اوندے نکھرٹنِ تے رنج تھنیاں میں خود کولوں وی انج تھنیاں
مگر حرفِ وفا سانگے اوندّا نکھرٹنِ ضروری ہا
نہ سدھ ہئی ویننِ کیا ہوندنِ اکھیں دے ایننِ کیا ہوندنِ
کہیں وی کربلا سانگے اوندّا نکھرٹنِ ضروری ہا
اوندّا نکھرٹنِ اندھارا ہا اندھارے وچ ٹٹارا ہا
تہوں میڈی بقا سانگے اوندّا نکھرٹنِ ضروری ہا
کہیں دا قرض بٹنِ گئی ہم میں ساجنِ مرض بٹنِ گئی ہم
پچھیں میڈی شفاء سانگے اوندّا نکھرٹنِ ضروری ہا

غزل

اوں اینویں مڑ کے بھالیا ہے میوں اپٹاں بھلیکا تھئے
اوں زلفیں کوں سنبھالیا ہے میوں اپٹاں بھلیکا تھئے
میں اے سمجھے جو آج شاید لکیریں کوں رلیندا پئے
اوں اپٹاں ہتھ ڈکھالیا ہے میوں اپٹاں بھلیکا تھئے
اوں اپٹاں ناں سفیدے تیں بھرپٹاں نار لکھ چھوڑیے
اوں اپٹاں دل ٹھگالیا ہے میوں اپٹاں بھلیکا تھئے
ولا آج بادلو دی جاہ تیں چا کے تیل سرمی دا
اوں ونج ڈپوے کوں پالیا ہے میوں اپٹاں بھلیکا تھئے
وچا سیٹی مٹھے سر وچ ولا آج باغ دے اندر
اوں پکھیاں کوں وندالیا ہے میوں اپٹاں بھلیکا تھئے
ایں پوہ دی چاندنی رات اچ ولا کوٹھے تے چڑھ کے آج
اوں کونجیں کوں سمالیا ہے میوں اپٹاں بھلیکا تھئے
اوں وہندے واہن تے بہہ کے میڈو ساجن پچھل پانی
اوں ہتھیں کوں اگھالیا ہے میوں اپٹاں بھلیکا تھئے

غزل

پچھٹاں ہا دلبر کنوں تھوڑا جیہاں
پچھ نہ سگیم ڈر کنوں تھوڑا جیہاں
اوں انویں آوٹن گوارا ننیں کیتا
فاصلہ ہا در کنوں تھوڑا جیہاں
اوں میڈا سر جے قلم کرٹے تاں ول
اچا تھیوے سر کنوں تھوڑا جیہاں
آویندا تاں اوندی چکھڑی مونجھ دے
بچ ونچاں ہا شر کنوں تھوڑا جیہاں
پیار وچ ہنجا امر کر آپ کوں
زندہ رہ ونچ مر کنوں تھوڑا جیہاں
میں جو مینگے اتلا میڈی اوقات ننیں
وڈھ منگیم چا پھر کنوں تھوڑا جیہاں
لیں دفعہ ساہن اوندا غم کیوں میکوں
ڈھیر نظریے پر کنوں تھوڑا جیہاں

غزل

اساڈی اکھ کوں تہاڈے رُخ دیاں زیارتاں وی نویاں نویاں ہن
پچھیں تاں چیتے نہیں ہوش رہ گئے شرارتاں وی نویاں نویاں ہن
اے سچ ہے میں وی تاں بھل گیا ہاں تیڈی گلجی دا ہے موڑ کتواں
تیکوں وی علم اے تیڈے چدھاروں عمارتاں وی نویاں نویاں ہن
اساں منیا ہے تہاڈے خط دی آچاں تئیں ساکوں سمجھ نہیں آئی
تہاڈے خط دیاں جناب والا عبارتتاں وی نویاں نویاں ہن
توہاڈا کہیں ملھے جھاتی پاوٹن اساڈے کیتے بھجارتاں ہن
جیرھیاں کہیں کوں سمجھ نہیں آندیاں بھجارتاں وی نویاں نویاں ہن
پتہ نہیں اگوتیں کیوں پلکیوں اساں ایتھیں نساے تھی گیوں
آچاں تاں ساڈے غریب ہووٹن دیاں پارتاں وی نویاں نویاں ہن
منافع کیا ہے ، بے کیا خسارا اساں تاں موڑی وی کال بیٹھوں
اگوتیں کیوں وپار رُسی تجارتاں وی نویاں نویاں ہن
اساں تاں ساجن ایہو وی صدمہ سنبھال سگن دے لائق کائین
آچاں تاں ساڈا ہا شوق نواں بشارتاں وی نویاں نویاں ہن

غزل

توں ویندا پینیں تاں ول اپنی نشانی نال چاتی ونج
میڈی زندگی نمائی دے بقایا سال چاتی ونج
مناسب ننیں تیکوں روکن رکیندا وی نہی تیکوں
توں خود نہ آ کہیں کولوں تاں میڈا حال چاتی ونج
تیڈے نال دیاں نشانیاں ہن میڈے کولوں سمبھین نہ
میڈا کجلا میڈی کنگھی میڈا لچال چاتی ونج
تیڈے کجھ خواب لاتھے ہن میڈے روح دے سفیلیں تے
جے تھی سگدی تاں نواہیں توں بھریے ہوئے تھال چاتی ونج
تیڈے ہاجھوں کئی گاؤن پیا کہیں کوں سٹیاں کیا
جے میڈے ساز بھندا پینیں میڈے سر تال چاتی ونج
تیڈے ہاجھوں کوئی چہرہ ولا ڈیکھن نہی چاہندا
اکھیں ہوون پیاں میڈیاں نگر اے بھال چاتی ونج
نصیبیں وچ جو ننیں ساجن تیڈے کئی قرب دا موسم
میڈا ساجن میڈے سینے دا پاکر وال چاتی ونج

غزل

میڈے چودھار پائی ہے کنار کئی نظر دا نہیں
بھلینداں عرش دو جیکر ستارا کئی نظر دا نہیں
میکوں وی علم ہا کجھ کجھ ولا جوشی وی اکھیا ہا
تیڈی زندگی دے کہیں ڈکھ دا اتارا کئی نظر دا نہیں
کڈہو کئی وین نہیں آندا نہ ہن کئی کوک آندی ہے
میں کیرھی سمت وچٹاں ہے اشارا کئی نظر دا نہیں
میڈے جیوٹ دا کوئی پل گزارے لائق ہووے ہا
گزارا کر ونچاں ہا میں گزارا کئی نظر دا نہیں
میڈے اندر میڈے وانگوں کئی ممان وسدے ہن
سوا میڈے پیا میکوں ڈکھارا کئی نظر دا نہیں
میں سانول ستر آنجھی ہاں جیرھی کہیں دے وی کم دی نہیں
میڈے وانگوں میکوں جگ وچ آوارا کئی نظر دا نہیں
نہ آپٹے آپ دا ساجن نہ ساجن کہیں بٹایا ہے
جیاتی دا قیامت تک سہارا کئی نظر دا نہیں

غزل

پیرورائی پیت کوں ٹوروں
مردیں تائی پیت کوں ٹوروں
تس دا کم بے تاب کرن ہے
پی گھٹ پائی پیت کوں ٹوروں
انویں وی تاں رُ ونچھاں ہے
دل مر جائی پیت کوں ٹوروں
آپے ہر نقصان دے تھی کے
آپ مکائی پیت کوں ٹوروں
نال آساڈے کہیں نہیں ٹرٹاں
بس اُن چائی پیت کوں ٹوروں
توں وی دل اچ آہا ہوسیں
کیوں اُن بھائی پیت کوں ٹوروں
متاں ساہن کئی تھی پوے
گالہ سیاٹی پیت کوں ٹوروں

غزل

جینکوں جتنا غرور رہ ویندے
کُئی نہ کُئی تاں ادھور رہ ویندے
اوندے ہتھیں توں پیتی مئے دا
عمر ساری سرور رہ ویندے
میں جتھ وی ہوندا ہاں چلنھے حال ایچ
اوندا قصہ ضرور رہ ویندے
او ہک دفعہ آ جھات ڈیوے تاں
وفا دے پلکین تے پور رہ ویندے

پتے موبائے کپڑیں گیا ہے
روز پتئیں تے پور رہ ویندے
میں جھ وڈا ہاں کلما وڈا ہاں
دل اُنھائیں دے حضور رہ ویندے
کہیں کول اُنھیں دیوچ و سا کے
نہ اُنھیں رہنرین نہ نور رہ ویندے
اساکوں ساجن طلب ہے اوندی
جیڑھا ساڈے تول دُور رہ ویندے

غزل

سینے دیوچ بجاہ امانت رکھ گئے
تلی اُتے ساہ امانت رکھ گئے

میں بیا ہن کیڑھے پاسے بھالے
اکھیں دیوچ راہ امانت رکھ گئے

کون ہا او کل جیڑھا مققول توں
اوندی مقتل گاہ امانت رکھ گئے

میں تاں کی ضرب دیوچ زیر ہم
بک دیاں کر کے ڈاہ امانت رکھ گئے

میں اُتھیں کہیں ستر وانگوں ہاں پیا
میکوں جیڑھی جاہ امانت رکھ گئے

کہیں توئیں فریاد میڈی کیا پچے
او تاں میڈی آہ امانت رکھ گئے

میڈا سب کچھ نال ساجن گھن گئے
لہٹی ساری چاہ امانت رکھ گئے

غزل

مزاج ماکھی دے وانگ رکھئے
تے سنین دی اکھی دے وانگ رکھئے

نہیں غریبی دی غرض کرنی
تے لچ کوں لاکھی دے وانگ رکھئے

آساں تاں ہر حال اپٹا چہرہ
پرہ باکھی دے وانگ رکھئے

دیدار اوندے دا رنج نہیں منگٹاں
نہ زوح کوں جاکھی دے وانگ رکھئے

آساں ہمیشہ بدن دی قید اچ
ایں سب کوں ساکھی دے وانگ رکھئے

جیکر ہے رہٹاں مگر مچھیں وچ
جگر مراکھی دے وانگ رکھئے

وَسِن اے ساجن دے سنین دیاں جھوکاں
اکھیں کوں راکھی دے وانگ رکھئے

غزل

میڈی جیت میں ہاں میڈی ہار میں ہاں
میڈے چارے پاسو تے چودھار میں ہاں
ہووے پار بھانویں یا اروار ہووے
نت پار میں ہاں تے اروار میں ہاں
شالا کتھابیں میں خود کوں ڈساں ہا
میڈے اپنییں اکھیں دا دیدار میں ہاں
ڈینہہ رات رہنداں میں اپٹے نشے وچ
میں آپ مے ہاں تے مے خوار میں ہاں
پیا کون میگوں بھلا رول سگپے
تھیا اپٹے کولوں وی نت گار میں ہاں
خود کوں وی ساجن نہیں معاف کیتا
میڈے اپٹے گل تے وی تلوار میں ہاں

غزل

طلب دے سینے تیں پال ہنچھوں
نہ ول کہیں کوں ڈکھال ہنچھوں

کوئی نہ لیندا جواب ڈیسی
جیرھا کرین سوال ہنچھوں

جڈاں وی ہوندی ہے خود خیالی
وڈا کریندین خیال ہنچھوں

جیکر اندھارا عذاب لگدنی
اکھیں دی چوکھٹ تے پال ہنچھوں

او ڈُکھ تاں ہوندے جیرہا روویندے
اونکوں وی ڈیندین اگھال ہنجھوں

کڈاپیں خوشیاں دے نال ہوندین
کڈاپیں خوشیاں دا کال ہنجھوں

ہنجھوں ویسیں تاں جگ ہسیسیں
میں تہوں تاں آہاں سنبھال ہنجھوں

توں کھدا ٹُ ونج جہاں توں ساجن
ہوون جناے دے نال ہنجھوں

غزل

جئیں ڈہنہ دیاں تیکوں ٹکرین گیاں وسار نندراں
اکھیں کوں ڈے گیا کر کہیں ڈہنہ ادھار نندراں
تیڈے شہر دی بے تئیں دلڑی نہ سونہی تھئی ہی
اون ویلے ہوندیاں ہن پیاں ساڈے چدھار نندراں
سٹے ہاسے جو نندراں سولی تے آ ویندیاں ہن
ساڈیاں سرائے تیں وی تھی بگہن گار نندراں
شاید اساڈیاں نندراں جگارین دی جاگ تھی بگہن
ساکوں تاں ان کے ڈہندین پلکیں تے بار نندراں
فرصت ملی تاں ڈیکھیں ساڈیں اکھیں توں رس کے
پیاں ہوسن وے سانول کہیں جاہ بیکار نندراں
عرصہ گزر گیا بے نندراں ولا ننیں آیاں
پہلے تاں ہوندیاں ہن پیاں اکھیں وچ انبار نندراں
اچھا کڈاہیں ساہن جیوٹ توں چیل چھٹسی
پچھیں تاں آہیں اوسن کر کر ونگار نندراں

غزل

تیں بن پچن ڈس کیا پچن ساہ دے سوا لی آلتیں
بھنوں ٹکے ہنڈھدے ویندن ہاں نال حالی آلتیں
ڈکھڑے لکاواں کے توئیں ہے حال سارا سامے
ندتیں کنوں بر جھوک دی ڈیندن ڈکھالی آلتیں
روح دا پکھی چڑھ سیخ تیں بجاہ تے بھنجن آپ آئے
کینجا ہا شعلہ عشق دا گئے نال پالی آلتیں
آج تیلہ تیلہ کر کرنیں جنھیں کوں کاں کیری ویندن
کل تیں ایسے ہوندے تاں ہن سب توں مثالی آلتیں
بھنوں دے پکھرو جنیں ویلھے اڈراک تھے اڈ وی پے
وس تیں تاں اپٹے آپ وچ رہ گئے سنبھالی آلتیں
حسرت بھرنیں اکھیاں دے سنگ بھل کے کڈنیں ڈیکھوں جیکر
چوگاں ڈیویندے یاد ہن پکھیاں دے خالی آلتیں
آساں یکیاں مردیاں ویندین ہن آلتیں کیا جوڑن
ساجن ولا جوڑیے نے خواہیں خیالی آلتیں

غزل

اکھ دے آئین توں ہولے ہولے نندراں جھٹدیاں ویندیاں ہن
ساڈیاں تاں ہن ڈہنہ دے وانگوں راتیں بٹدیاں ویندیاں ہن
ہن کہیں میلے منہ نہیں تھیندا ہن ڈو چول اچ چن نہیں آندی
شک پوندے ہن ہر خواہش کوں قبراں وڈیاں ویندیاں ہن
آساں کڈن دے چرنے آپے چھت تے چاڑ رکھے ہن
سوئی وی کائینی تند وی کائینی تائیاں تھدیاں ویندیاں ہن
کئی سرور دا مانہ ڈپوے یا نہ ڈپوے اوندی مرضی
لیکن کونجاں آج وی آپے پھیرے گڈدیاں ویندیاں ہن

سرمیاں بُور توں پہلے آپٹے پھل کیرن پے ویندیاں ہن
 ہن کئی پاریں کتر نہیں سگدا کٹکاں کٹدیاں ویندیاں ہن
 آج کئی سرہی کیوں آپٹے غان پُتل کوں ونج کے گولے
 پیت پیت دی ریت والیاں ریتوں چھٹدیاں ویندیاں ہن
 بیٹیں ہاں تے ہتھ تہوں راہندے کو کہیں توئیں ونجے نہ
 چپ اچ اکھیاں وین کریندین کٹیاں کٹدیاں ویندیاں ہن
 ساڈے ساجن دھو وٹ کولوں ہتھ واندے نہیں تھیندے
 ساڈے ویڑھے مونجھ دیاں مہریں پچڑے پٹدیاں ویندیاں ہن

غزل

کہیں دا پیار نہجاوڻ کیتے گل اچ گاریاں پیاریاں لگدین
دل تڑ ویندے ول وی دل کوں دل دیاں داریاں پیاریاں لگدین

عید مناوڻ ویس وٹاوڻ رل ہموڻ دیاں رسماں ہوندین
توڑے پوریاں نہ وی تھیون ول وی ساریاں پیاریاں لگدین

لازم نہیں جو میں وی ونج کے لالہ سنیں دا پھیرا پیساں
میں وی کونج آں اوندے ناں دیاں صرف اڈاریاں پیاریاں لگدین

سین ہٹاوے نہ ہٹاوے وت وی ہانہی ہانہی ہے پی
ہانہی کوں تاں سنیں دے در دیاں ہردم داریاں پیاریاں لگدین

سکِ وی ہے پئی ساوڻ آڱھئے او ہے پار تے میں اُرواراں
توڑے پار پچاؤن یا نہ آس سنداریاں پیاریاں لگدین
او جت ونجے میں ہر ونچاں ، میں ہر ونچاں او جت ونجے
جیت اوندی تیں ہار اہٹی دیاں یکدم واریاں پیاریاں لگدین
آخِ دل اے دل جھنیں شے ہے اے ہر در دا نوکر کائینی
اینکوں روح دے رانجھو دیاں پس تابعداریاں پیاردیاں لگدین
اساں اوندے شہر اچ ہر دم مینگھ ملہار دا موسم منگدوں
اونکوں ساڈے شہر دے اندر صرف اندھاریاں پیاریاں لگدین

غزل

لنگھ گئے ہن پر ڈیہاڑے یاد ہن
ساکوں وی ہا پھر ڈیہاڑے یاد ہن
کہیں زمانے سیت ساڈے نال ہا
ہن گیا ہے ہر ڈیہاڑے یاد ہن
آج جھاں لڑیاں تیں لنگ نئیں رہ گئی
کھڑیاں ہن ور ڈیہاڑے یاد ہن
بکے ڈینہہ وچ تیڈے ساڈے کئی دفعہ
تھی پوندے ہن شر ڈیہاڑے یاد ہن

کل توئیں اتھ وسدی رسدی جھوک ہئی
تھی بگنی ہے بر ڈیہاڑے یاد ہن

ہک زمانے ہن اڈاریاں عرش تئیں
نئیں جو رہ گئے پر ڈیہاڑے یاد ہن

آج جیویں ہے عید لتئویں عید ہئی
رے ہاسے گھر ڈیہاڑے یاد ہن

سارا گزریا وقت ساجن یاد ہے
ہنچھوں آندین تر ڈیہاڑے یاد ہن

غزل

آساں تاں یار تیڈے

خدمت گزار تیڈے

میلے دے وچ وی ہوسوں

آساں چدھار تیڈے

لگدن اے بول ساکوں

ریشم دی کار تیڈے

چاتی وڈے میں اچ تنیں

مونڈھنیں تیں بار تیڈے

تاہوں چا پاتے گل وچ

پانہیں دے ہار تیڈے

ساجن کوں رول چھوڑیے

وکھرے وپار تیڈے

غزل

پیار دے رامیں پاگل دلڑی ہوں بارے پندھ ہوندن
سک نہ ہر سی توڑے تیڈا ساہ ہارے پندھ ہوندن
آجھو منزل آ ویندی ہے ہنئیں اپڑ ویندے میں
کوڑ دے جتلا پی پی پیریں کوں لا لارے پندھ ہوندن
ہن کیوں ڈوکھاں کڈھدی پی پی آئیں ہن کیوں دھاں سنویندیں
تیکوں آون یا نہ آون ہن وارے پندھ ہوندن
جیکر رنج ہا ہووے پیا انج تھیوٹ نہ ڈیوٹاں ہا
رنج تھیوٹ تول انج تھیوٹ تئیں ہوں سارے پندھ ہوندن
نہ کئی کندھ آئی نہ کئی پندھ آئی سارا جیوٹ پندھ اسی پندھ آئی
سگتی اکثر چھوڑ ویندے ہن کر کارے پندھ ہوندن
ہک پاسو ہک ان کھٹ تھل اے ڈوجھے پاسو ساجن چھل اے
تیں تول پہلے گل بھر گئے ہن کئی تارے پندھ ہوندن

غزل

پتھریں وچوں اے بے خودی توں نہ وفا دی گول کر
کہیں دے نہ رہ ولدے دیوچ آپے آلا دی گول کر

خود کوں ذرا سنگتی بٹا آپے رے بچدی نبھا
جیرھی لگے خود آپوں آنجھی دُعا دی گول کر

چندر ہے نواں، ہے عید وی، لیکن تیڈا ہے کون رُی
توں نہ ودی چنی رنگا توں نہ تا دی گول کر

دھاہیں تیڈیاں سڈا ننیں کئی جتلا سٹائیں توں رو کرانیں
سڈے جیرھا ہر کہیں دیاں رُی اینجھے خدا دی گول کر

چوڑھیں دے کل جھر جھاگ کے جیوٹ دا کئی رستہ بٹا
روزی تاں لئے رازق ذمے دل دے دوا دی گول کر

دلڑی جیکر چاہندی ہیویں ساہن تیڈا ، تیڈا ہووے
پچھیں جیویں راضی تھیندے ہوندی رضا دی گول کر

غزل

بھونیں کوں بار ساڈا چانوٹاں ہا
اے ویلھا سر اُنیں وی آنوٹاں ہا
غلامی دی اتھاں جو ریت رُ پئی
آساں وی طوق بگل وچ پانوٹاں ہا
اتھاں ہووٹ نہ ہووٹ کیڑھے لیکھے
سوچیندے میں آساں وی چانوٹاں ہا
ساڈی غربت ساکوں نیلام کیتے
اساڈا ٹل کہیں نہ لانوٹاں ہا
اونکوں جو زعم ہا چالاں چلن دا
آساں تاں جان دوکھا کھانوٹاں ہا
دفن کر کے سبھے خوشیاں زمین اچ
کہیں ساجن ساکوں پرچانوٹاں ہا

غزل

طلب دے فیصلے وچ زندگانی ہار ویندی ہے
عینویں بارش دے وچ کئی ڈھمہ کچی دیوار ویندی ہے
اونکوں چھالیں دی سدھ کائینی اُپاہی ہے ملن کیتے
سویلے شام بھج بھج کے پتوں دے پار ویندی ہے
ہنجنھوں دے نال کھیڈن دا وڈا ہس شوق بچپن توں
رلا کے ہنجنھ قطاریں وچ بٹا کئی ہار ویندی ہے
محبت ہے یا نفرت ہے سخی دی ہے سَخا اہٹی
سبھے سوچاں رلا رلے کرڻ اے پیار ویندی ہے
دلیلاں ہیر بن اوندیاں تے میڈا رقص رانجھا ہے
اوندی صورت سجا اکھ وچ کرڻ دیدار ویندی ہے
سنو لوکو سنو لوکو میڈے ساجن کول ونج آکھو
تیڈے شراج اے خوش تھی کے پئی جھوٹن دار ویندی ہے

غزل

آساں تاں مست رہندے ہیں سدا سنیں دے خیالیں وچ
جڈاں دا دول پئے کن وچ تاں رُجھ گئے ہیں دھالیں وچ
تیڈے جلوے دے جوئے وچ آساں جند جان خرچی ہے
مثل تیڈی تاں نہیں ڈسدی کتھیں جانی مثالیں وچ
تیڈا رسماً آلاوڻ وی دُعائیں ہنِ وفائیں ہنِ
میکوں اکثر نظردا ہے ایہو رنگ پیت پالیں وچ
مٹھیاں رانداں رسیدے ہنِ اشارے کر الیندے ہنِ
اے میں مظلوم دے ہتھ ان رُجھے رہندن مجالیں وچ
نہ او شرف ان نہ او ظرف ان جیکر حرف ان ٹھڈے برف ان
پتہ نہیں سوچ لوکیں دی پھسی کیڑھے وبالیں وچ
جتھاں سکدے جتھاں وکدے جتھاں نکدے آئیوں ساجن
آساں بے آس پکھیاں دی عمر نہجہ بگنی گچھالیں وچ

غزل

کل تئیں رلے رل وسدے ہن آج نئیں تھیندے سونہیں لوک
ساکوں سارے جیوٹ دیوچ ٹکریے ہن ڈو مونہیں لوک
آپ کون آپ گولیندیں جانی گل گئے میں چوراہے تیں
اساں گالھیں مولہیں کولوں تھی گئے ڈھیر اگولہیں لوک
کھلمیں ڈکھ دے نال سلماٹن وسدی رسدی جھوک اچاٹن
دل وچ پیار وسا ونج وسدن ساتوں سو سو کونہیں لوک
نفرت دی نئیں جھاگ کے سارے ہک پے دے ڈکھ درد ونڈانوں
دل آہدا ہے روز دکھاوون ہر جاہ پیار دے ڈھونہیں لوک

آپ کوں آپ دلا سے ڈے ہن اُپٹیاں بانہیں گل وچ پا گھن
اکھ تول وہندی ہنچھ ڈیکھن یا ڈیکھن پیر پھلونہیں لوک
ساڈاتاں اے دل دریا ہے ڈیندے میں ڈینہ رات دعائیں
غرض مٹاکے ڈاڈھے سوہنے رکھن پیر پچھونہیں لوک
جیڑھے ساری زندگی تیڈی ہر ہک گل منیندے رہ گئے
تیں ونج اپنے ماڑ سہائے زل گئے کالیں روہنہیں لوک
ساجن میڈی سمجھ نہیں آندے کھا گئے میکوں درد انماندے
اکھیاں نوٹ کے دھو ونج تھیندن اکثر اندھنیں کھونہیں لوک

غزل

چُپ چُپ رہ بولی نہیِ مونہو نہ آہ تھیوے متاں
ہتھ چا پدھم پیریں دے وچ بانہی دی جاہ تھیوے متاں
کہیں مار توں آزار توں ڈردی نہی لگدا ہے ڈر
میڈی تاں سانول خیر ہے تیکوں گناہ تھیوے متاں
منگتی نہی رستے اُتیں پئی ہاں تھئی لیں آس تیں
آندیں ویندیں رُل گئی اُتیں سنیں دی نگاہ تھیوے متاں
عرصے کنوں بھنجھ نئیں ڈٹھی سینہ میڈا زنگلیا وڈے
وَل آ وَا کوئی بھنڑک ڈے رووٹ دا راہ تھیوے متاں
تُر تُر بھلیندیں نہجی گئی اُچڑی تیں چن چا ترس کر
سکدی کول آ اِکلاس ڈے ماندا نہ ساہ تھیوے متاں
ڈینہہ رات ہک فریاد ہے ساجن میکوں ساجن ملا
بس آس ہم ہن چھیکڑی پوری اے چاہ تھیوے متاں

غزل

آساں بکے ڈہنہ وچ سانول کئی کئی وار وکاندے ہیں
کیوں بے موسمی جنس دے وانگوں روز بزار وکاندے ہیں

ملخ ساڈے دا مل تاں ڈیکھو پس ہک مٹھڑا پول کہیں دا
آج آلے یا کل الیسی نقد ادھار وکاندے ہیں

جے رُل گئے ہیں ساڈی خیراے پار اُوار سچن دیاں خیراں
ساوے مجھل دیاں منتاں من کے ہر دربار وکاندے ہیں

لاغرضیں دو ٹور ویندی ہے غرض دی مرض دوا دی خاطر
آہٹی آپ شفا دے سانگے تھی لاچار وکاندے ہیں

رزق دا خالق مالک توں ہنیں وت وی کُئی مجبوری ہے
آساں تیڈے بندیاں کولوں پالٹ ہار وکاندے میں
کہیں ویلے جو آکے ساکوں کہیں اِکلاس ڈتے چا
آساں ساد مرادے لوکی کر اِنبار وکاندے میں
بے نل کر کے آپ کوں وِپگن یار مناسب ننیں لیکن
عشق تے پیت اچ ہوندی ہے پئی ہر شے کار وکاندے میں
مونجھاں نل گھن وکدے ویندوں ساجن کینجھے لوک آساں
ساکوں آپ کوں سدھ ننیں پوندی کیوں پئے یار وکاندے میں

غزل

میں لووٹی ہے میں لانوٹی نہیں نہ میندی اہٹی نہ تھال اپٹاں
نہ سوئیاں اپٹیاں نہ سیوٹ اپٹاں نہ سیپ سیتا رومال اپٹاں
میں اہٹی تہ کول لکاوٹاں ہے میں ہر کہیں کول پلاوٹاں ہے
نہ مے ہے اہٹی نہ جام آپٹے نہ جام دا ہے اگھال اپٹاں
جاتی میڈی کول کہیں ہنڈھایا میں آپٹے کیتے وی ہاں پرایا
نہ دل ہے اپٹاں نہ سوچ اہٹی نہ سوچ دے وچ خیال اپٹاں
میں خود توں اہنجا جڈا تھیا ہاں نہ سونہہ اپٹا ولا تھیا ہاں
میں خوش تھی پونداں جڈاں وی ڈہداں کمال اوندہ زوال اپٹاں

میں آپ کوں یار اپنے بارے جڈاں وی کوئی سوال کیتے
 میکوں ہمیشہ نفی دے رنگ اچ جواب ڈیندے سوال اپٹاں
 گئی دفعہ میں سچوں کوں آکھیے جو کئی نشانی چا بخش میکوں
 میڈے ہتھ اچ پوائی کہیں نہیں نہ مندری اپٹی نہ لال اپٹاں
 تیڈی امانت دے وچ خیانت تھیوے متاں، توں لیں توں پہلے
 میڈے بدن کوں آزاد کر ڈے اے ساہ ہے تیڈا سنبھال اپٹاں
 ہن آوے ساجن میں مردی پئی آں تے گھپ اندھارے توں ڈردی پئی آں
 جے تھی سگی تاں کہیں بہانے توں چندر چہرہ ڈکھال اپٹاں

غزل

کل بھل کر اینیں ڈٹھی جو ہم اپنی شکل شیثے دیوچ
ناں بگنی ڈسا کیا تھی بگنی آکھی عقل شیثے دیوچ
سب ٹھیک ہے جو کجھ میڈے لاکھی لکھیا ہے لیکھ وچ
پڑھ پڑھ لیکراں لیکھ دیاں لڑھ پے کجھ شیثے دیوچ
آئے خوف آپے حال توں اکھیاں دی رنگت لال توں
ماندی تھی اکھیم آپ کوں منہ کوں نہ جھل شیثے دیوچ
کل کیا ہانمی آج کیا ہاں میں گزریے ڈیہاڑے یاد آئے
ڈینہ یاد آئے تاں دھاڑ دی نکھتی ہکل شیثے دیوچ
سیندھاں کڈھاں ہا روز میں سدھی جے ہوندی سیت دی
میڈے مقدر وانگ ہن والیں کوں ول شیثے دیوچ
رو رو کے میڈا روکٹاں رنج تھی کے اوند اٹوکتاں
ہاں پھٹ پے جاں یاد آئے نکھڑن دا پل شیثے دیوچ
توڑے جو ساہ خریچ گئے ساہن چلو سر پیچ گئے
ماضی دی کئی نظری میکیوں پس ہک غزل شیثے دیوچ

غزل

میں آہی ہم اے دل کملی نہ کہیں سنگ پیار پاوے ہا
ایندا روح ہا لیٹجڻ تیں اینکوں کئی کیا بچاوے ہا

سُنیا ہا سی جو ہتھ کھل کھل ملیندن یار نتیں ہوندے
جینکوں اپٹاں بٹیندی ہسی اونکوں کجھ آزماوے ہا

مٹھیاں بُسریاں ونڈیاں ونچ چڑیاں جھل مزاریں تیں
وڈی نتاں منیندی ہاں خدا جھوکاں وساوے ہا

اوندے ڈکھڑے بے سچ پچھدو سہلیاں ہن کلپے دیاں
کلپیا کہیں سہلی کوں بھلا کیوں رُساوے ہا

نہ کُئی کوکاں نہ کُئی دھاپیں بھرے نہ ہن ٹھڈیاں آہیں
 چیکر سر زور تھسی ہی تاں وڈی چُپ کر نبھاوے ہا
 بے اول ویلے اے دل کھلی میڈا اکھیا منیدی تاں
 نہ نود رووے ہا سینے وچ نہ اکھیاں کول زواوے ہا
 جڈاں اے چاڈی وی ہی اوندے ہا جھوں نہیں نبھدی
 پچھیں جینویں منیدا ہا اونویں ورنج کے مناوے ہا
 میکوں میڈے اتھاں ہووٹ یا نہ ہووٹ دی سدھ پوندی
 او سک دے ساز تیں چیکر ایندا کُئی وین گاوے ہا
 بے تھی سگڈنی چکر لا ورنج چدھاروں سوڑ تھی گئی اے
 ایندے ساجن دو ایندا ہن سنیا کُئی پچاوے ہا

غزل

توں قاصد حال چاتی ونچ لکانویں نہ ڈسانویں نہ
اونکوں آکھیے بناں میڈو توں آتویں نہ ڈسانویں نہ
تیکوں تاں یاد ہے کلیہ میڈے روح دی ریاضی دا
کئی مسندہ اوندے کولوں پھپھانویں نہ ڈسانویں نہ
جیڑھے میں آگھ چھوڑیے ہن اوسارے لفظ ونچ آکھیں
میڈا کئی لفظ بھل کے وی بھلانویں نہ ڈسانویں نہ
تیڈے رے جیکر جھیرا سچن لاوے لکاچھوڑیں
نمائاں تھی کے ان میکوں رُووانویں نہ ڈسانویں نہ
ڈیکھیں جے گالہ سڈا پئے تاں کھل کے گالہ کرنی ہے
اتھاں میں وانگ گونگا تھی آلاویں نہ ڈسانویں نہ
میڈا ساجن جیکر پچھے اے کیوں مونجھا ودا راہندے
متاں آکھیں تیڈی خاطر مرانویں نہ ڈسانویں نہ

غزل

تیز ہوا دا جھولا وی ہے
گل وچ پاڑیا چولا وی ہے
اوڈو اوندیاں مونجھاں وی ہن
ایڈو کھ دا رولا وی ہے
قد جتلا ڈکھ دان کرے ہا
قد کجھ ڈکھ توں تھولا وی ہے
میکوں پتھر مارین لوکیں
لوکیں دے وچ ڈھولا وی ہے

بے شک میں ہاں نوکر سنیاں
نوکر گاہا بھولا وی ہے

وَت وی واچھڑ چھنب چھوڑیا ہے
توڑے آس دا اول وی ہے

ہر ہک صبر دے پوہے کیتے
من وچ مونجھ وہولا وی ہے

ہر ڈکھ کھل کے سہندے ساہن
ساہن ہاں دا ہولا وی ہے

غزل

جڈاں کمیں نال دل کملی کوں صحیح صحیح پیار تھی ویندے
پچھیں ساری حیاتی دا کلہیا یار تھی ویندے

اساڈا کیا اساں تاں بس تیڈے لاریں تیں جیندے میں
توڑے جو کوڑ ہوندے ہن مگر اِنبار تھی ویندے

اساں اپٹاں کوئی ڈکھ وی سٹایا ننیں کڈ میں کمیں کوں
مٹھا درد اے محبت دا ساڈا غمخوار تھی ویندے

توں آپو چاٹ کے توڑے جو ماریں تیر کئی ڈر ننیں
جڈاں تیڈے ہتھوں چھٹکے جگر دے پار تھی ویندے

اے دل دردیں دی وستی ہے تیڈیں مونجھیں دی مستی ہے
اساڈے وین ددھدے ہن تیڈا مسکار تھی ویندے

توڑے ارمان لگدا ہے تیڈا احسان لگدا ہے
جڈاں کیتا ہویا پورھیا سروں بے کار تھی ویندے

پتہ ننیں کیا ڈسیندے میں تیکوں ساجن سڈیندے میں
تیڈے در تیں آ ویندے میں تیکوں کم کار تھی ویندے

غزل

ڈھیر سہیندیں چنکاں لگدیں
جھیرے لیندیں چنکاں لگدیں
میں آواواں رنج تھی ویندیں
توں آویندیں چنکاں لگدیں
اپٹی راند رسانوں سانگے
موتے جولیندیں چنکاں لگدیں
تیڈے نین نرالے جگ توں
سُرمَا پیندیں چنکاں لگدیں
ٹور تیڈی دے مور دیوانے
ٹُر ڈُکھلیندیں چنکاں لگدیں
وَل نئیں آندا وَل آوٹ دے
لارے لیندیں چنکاں لگدیں
ساجن دل دے ویرھے اندر
چندر لہیندیں چنکاں لگدیں

غزل

تیڈے ہاجھوں سیت اساڈے ول کئی سرت سنبھالی کائینی
ہتھ غالی ہن کئی ڈر کائینی دل دریں توں غالی کائینی
ہر کئی اپٹنیں راہیں رُل گئے کہیں کوں کہیں دی سدھ نہیں رہ گئی
سکھ دا ہر کئی سنگتی ڈسدے ڈکھ دی کئی بھائیوالی کائینی
اساں تاں ہن تیڈی سک دے ڈیوے ہال تے رُدے پے ہیں
ڈیوے ہلدے ڈیکھ اساڈے ول کہیں شمع ہالی کائینی
دھرتی کیتی کرتی ساری، ورتی پئی ہے ورتی اپٹی
آپٹے سیت سیاہ نہ ہوون رات ہجر دی کالی کائینی
ہاں ہمدے تاں چولا پُسدے ہس وچ ہسی ہیر دا سکھن
رانجھو روح دے راج ڈلارے ول کیوں پینگھ جھٹالی کائینی
ساوڻ جھمراں پاوڻ گاوڻ رت بدلی تاں بدلی گئی اے
ڈیکھن والے لہنویں آہن اے او جھانجھر والی کائینی
اساں آپٹے کرب دے قصے آہدیں آہدیں تھکدے نے
ساجن سنیاں ساڈے قصین مونجھ اساڈی ٹالی کائینی

غزل

گندرے نے محبوب ساڈے نال آلا ڈیکھ
ڈیکھن کیتے لوہندے میں ساڈو یار ولا ڈیکھ

کہیں پے کول ڈیکھن کیتے تاں رل بہن ہے سوکھا
توں آپ کول ڈہدیں تاں کھتائیں نین رلا ڈیکھ

ہا نہ دی ہے چھک تاں لگی سینے دے اندر
ہک پاسے دی ناں ڈیکھتے پے پاسے دی ہا ڈیکھ

سک سیجھ دی بزی ہے تیڈی تانگہ تنگھیندی
بٹ برا تے سک سیجھ دی توں سیجھ سہا ڈیکھ

پندھ پیر پیا دے تاں ہنی پیار توں پیارے
وچ پندھڑیں دے آپ کول پندھ کر کے شلا ڈیکھ

توں توں دی ڈیندے وونت ساڈے تن دانتنورا
ساجن وے تنبورے دی کئی تار ہلا ڈیکھ

غزل

ڈھولا ساڈے ویڑھے کوں وسایا تیڈے پیار ہے
پیار تیڈا ساڈے کیتے ہار تے سنگار ہے
ساڈے بیٹ پیلے ڈیلے میلے ویلے ویلے دے
ساڈیں پیلھوں پکیاں تیں روح دا نکھار ہے
ساڈے نین تھنن جڈاں سونہیں تیڈے نیناں دے
لہنویں لگے چتریں چتری بہار ہے
پلے نہ ہے ساڈے دھیلا کروں روز میلا میلا
ساڈے سر تیں میلے دا عشق وی سوار ہے

ساڈیاں جھوکاں جاہیں تیڈیاں ساریاں ساریاں شنیں تیڈیاں
ساڈے کانے کاہیں چھامیں ، تیڈا انتظار ہے

ونگاں ہن اُمنگاں دل دیاں ونگاں رنگیں نال سوہٹیاں
ازلاں توں ایہو ساڈا ونگیں دا وپار ہے

ساڈی ساری ہستی مستی تیڈی ذات ساجن سائیں
ساڈیاں ساریاں لاچاں تیکوں تیڈے اختیار ہے

غزل

جیرھا یاریں کنوں پل پل لوئیندا رہ گیا ہوسی
پتے او شخص کیڑھے حال جیندا رہ گیا ہوسی
اوندیں ہتھیں تیں چھالے ہن اوندیں اکھیاں کوں بھالے ہن
چلو روزی دا پٹٹاں تاں پٹیندا رہ گیا ہوسی
توڑے کل عید دا ڈہنہہ ہا اوندے بگل وچ لویراں ہن
گھدا ہاسی جیرھا چولا سویندا رہ گیا ہوسی
اوندا پککا اوندے سر تیں کڈاہیں نہ نظر دا ہا
نبر کائینی جو کیڑھی جاہ گوہیندا رہ گیا ہوسی
او دریا ہا اوندی تس کوں اوں پک ادھ گھٹ ڈتا ہوسی
اوہو گھٹ وی ہا پک دے وچ وٹیندا رہ گیا ہوسی
اے پی گال اے اوندے رووٹ دا کہیں جاہ کئی اثر نہیں تھیا
اوندا چہرہ ہنجنھوں دے سنگ دھویندا رہ گیا ہوسی
اوندا ساہن جنازہ پڑھ جڈاں مخلوق گھر ول بگئی
اوندے گھر میرٹھ بگئی ہی او منیندا رہ گیا ہوسی

غزل

اساں ہک یار دی یاری نبھیندے پئے میں خوش تھی کے
ایں یاری دی خوشبو کوں وڈیندے پئے میں خوش تھی کے
ساڈیاں کافیاں ساڈیاں غزلاں اساڈے حرف دُو معنی
نوں طزیرں دے وچ واہے وچیندے پئے میں خوش تھی کے
ساڈے قافیے ردیف آپئے قلم کاغذ دوات اپئی
اوندے نازک ادائیں کوں لکھیندے پئے میں خوش تھی کے
ساڈے چھانڈ ساڈے چانڈ مٹھے منٹھار دے نانویں
میاں شانداں رلیاں رانداں رسیندے پئے میں خوش تھی کے
اساڈا موج میلا میل ، اپٹاں ملخ اپٹا ہے
ساڈی ہستی ساڈی وستی وسیندے پئے میں خوش تھی کے
اساڈے جام صبح شام خاص و عام دے کیتے
اساں تاں جام بھر بھر کے پلیندے پئے میں خوش تھی کے
ساڈیاں سوچاں صفا سینے ریمے کینے کونوں خالی
اساں تہوں خلق دے کانڈھے پھیندے پئے میں خوش تھی کے
اوندے ساہن پجاری ہیں اساں ادنی لکھاری ہیں
بٹا لفظیں دے پھل موتی جڑیندے پئے میں خوش تھی کے

سئیں ناصر جواد دے ناویں

غزل

بٹایا ہے میکوں خدا تیڈے کیتے
پیا موت ڈیندے ولا تیڈے کیتے
کوئی سکھ میڈی جے حیاتی دیوچ ہا
میں رکھ چھوڑیے چند وچ لکا تیڈے کیتے
میڈے رُوح دے پھل پھل کنول تیڈے کیتے
سجھے سبھاں ستیریاں سبھا تیڈے کیتے
جیکر یاد آوی میں آج تئیں اُتھائیں آں
تیڈی مونجھ بھتہ گہنی پہا تیڈے کیتے
میکوں میڈی امری زویندی تاں نہ ہی
سکھیا ہے میں رووٹ دا ڈا تیڈے کیتے
تیڈے ناں دا شکوہ نہ کوئی گلہ ہے
میڈے لب تیں ہر دم دُعا تیڈے کیتے
تیڈی گول ساجن بٹائے رول ہنجا
تھیا ہاں میں خود توں جُدا تیڈے کیتے

غزل

بے وفائی کوں وفا چاٹن لگاں
میں تاں بندے توں خدا چاٹن لگاں
درد کیا ہے کہیں دی مٹھی مونجھ دا
سارا کجھ تاں زخم کھا چاٹن لگاں
جاں ڈٹھے می کئی میکیوں نہیں چاٹدا
آپ کوں میں خود ولا چاٹن لگاں
ہن تاں پتھر ونج جھلینداں چاٹن بھجھ
اللہ چاٹے ہن میں کیا چاٹن لگاں
ہن تاں اپنھی سونہ پھری ہے سوچ دی
کہیں دے مندے کوں دعا چاٹن لگاں
ہن تاں ساجن درد کئی چچا وی نہیں
جیرھے ڈینہ دی کر بلا چاٹن لگاں

کافی

نک پو سنیاں آہدی رہنیاں
پیریں پی آں آہدی رہنیاں
تیں بن اوکھا وقت گزری
پیا میکوں کون پکری
کرچا کجھ تاں اللہ ترسی
روندی رنی آں آہدی رہنیاں
سائیں بن ہونڈین ہُسیاں جھوکاں
ہر کوئی آں کریندے ٹوکاں
سینگیاں پل پل ڈیون چوکاں
دُر دُر تھئی آں آہدی رہنیاں

تیں بن سارے وٹن سک ولین
تیڈے رادھے کن سک ولین
ساوے پیلے بن سک ولین
بھجی گئی آل آہی رہنیاں
جھوک تیڈی دریا چا ویسی
کلی کتھ ونج مال جھلیسی
ہکلاں ڈے چک ہکل چھوڑیسی
مرن گئی آل آہی رہنیاں
ساجن لوک اچار چھوڑلین
پیریں بیٹھ لتار چھوڑلین
تیلی لاکے ساڑ چھوڑلین
لائیں لی آل آہی رہنیاں

کافی

روہی دی رائی روح روح کوں بھائی
پازیب تیڈی چھم چھم الائی

ریتوں دے ٹہرے تس تیں سنبھالی
لاٹنیں دیاں لسکاں دیغر دی لالی
منظر تیڈے ہن سارے مثالی
خوشیاں ہنڈھانویں سنیتل سیائی

اے گنیں میہاگیں بھوریاں تے کالیاں
تیڈیاں سوہنیاں ڈاچاں ڈاچاں کھرا لیاں
تیں ہن فریدک کوں کافیاں سکھالیاں
تیڈے سارے دھنولے تے سوہٹی مدھائی

دھمی دے ویلھے ہتھ منہ ڈھونڈیں
بسم اللہ کر کے مٹیاں گھپنڈیں
سُرُ وچ سدا بہہ گڈھن چھکینڈیں
لسڑی نہ تھیندی ہے پھوگ پانی

پٹ پور ٹولے مٹیاں کوچینڈیں
کچ کچ کے مٹیاں ٹنگڑیں ٹنگینڈیں
ہر پھل کوں ہتھ تیں لسیاں پلینڈیں
پڑ پاہ سوکینڈیں نت پیراٹی

دل اپنا ساجن تیڈے ناں کریندے
مونجھیں دیاں میرٹھاں تیڈو آنیندے
ہر ستر اپنی تیکوں پیا ڈیندے
نخریل پیاری راٹی پھٹانی

کافی

ڈاک بھجیے ڈاک بھجیے

اللہ سنیں دو ڈاک بھجیے

پہلے لکھتے ست بسم اللہ

اللہ ہو دا ورد کرے

اللہ سنیں دو ڈاک بھجیے

خیر دے حال ان چیندے پے میں

دل آکھیے ڈکھ سکھ سنوے

اللہ سنیں دو ڈاک بھجیے

لکھ شکرانے سوہنے سنیں دے

ولدا ڈیندے جاں الوے

اللہ سنیں دو ڈاک بھجیے

آساں لوک میں ڳالھ بھولے
دل ونديجے من پر پیچھے
الله سنین دو ڈاک بیچھے

اکھیاں دیاں من جملہ خوشیاں
ہنجنھوں دی پوشاک پوسے
الله سنین دو ڈاک بیچھے

سکدے دل دیاں دھاپیں لکھتے
ڈکھ دی پینگھتے خوب جھٹھے
الله سنین دو ڈاک بیچھے

ساہن ساہن تاں ملدے ہن
من دی تار کوں خوب پیلے
الله سنین دو ڈاک بیچھے

گیت

اکھیاں نال ہے شر کجے دا

رہ ویندا ہے ڈر کجے دا

یا میں پانواں لوڑھ چھوڑیندین

پندھ ہنجھواں دی تزوڑ چھوڑیندین

لکیوں سمجھاں گھر کجے دا

کجلا لڑھدے گاسے پوندن

گاسے سارے رخ تیں ہوندن

توں وی آڈر کر کجے دا

وال گندھائیم میندیاں لائیم

تیڈی خاطر پن منگ آئیم

میکوں کتھ ہا پھر کجے دا

جڈاں شیشے نال ٹکر دین
اکھیاں رتڑے پیر نظر دین
تیں ایں مارے در کچلے دا

ساجن جتیں ڈہنہ ساہ ونج گسن
لگدے نیناں ہوں ڈہنہ گسن
گسی انت سفر کچلے دا

ملى نغمه

اساں پاڪ وطن دے واسى چرچا ہے چودھار اساڙا
ايندے نانويں جان اساڙى پکا ہے اقرار اساڙا
سوہڻى دهرتي باغ پھليلں دا پھل وى رنگ برنگے
هر بوٽے دى جان ہے دهرتي بوٽا بوٽا يار اساڙا
مونجھا ڏيکھ نئين سندا ساڪون پاڪ وطن ہے بھاندا ساڪون
جتنا اينڪون پيار ڏيوئجي اتنا ہے غمخوار اساڙا
اے دهرتي دل والنين دى متوالين دى رکھوالين دى
بگھرو شير جوانين دى ، ہے هر منصف دلدار اساڙا
اين دهرتي تين عابد زاہد پاڪ قرآن دے قارى
تاقيامت رھے سلامت هر هڪ شهر بزار اساڙا
ساجن دهرتي "ماء" دا بوچھڻ چنڊر ستارے والا
ماء پيٽو تون ودھ پيار ڏتا هس واہ واہ ہے دلدار اساڙا

گیت

شالا بے کل کوں کئی آنجھی کل مل پووے
مُشکلاں حل تھیون ہن پُئل مل پووے

پل کوں پالن کیتے پل دا وعدہ کروں
تریہہ کنوں تڑدے ہونے تھل دا وعدہ کروں
تھل دی تریہہ لہ پووے تھل کوں تھل مل پووے

ونگاں چھٹکن تاں چھٹکار تیں جُحم ونبوں
اپٹے آپ اچ ولا اتنبھے تھی گم ونبوں
ہاں دا جھل تھی پووے ہاں دا جھل مل پووے

روح دے پکھیاں کوں ایں روح دیاں چوگاں چکاؤں
دیداں بک ہن دو کر ساریاں عیداں مناؤں
سک دا وٹن پھل پووے وٹن کوں پھل مل پووے

پیت دیاں پائیاں گھننگھالیاں پیریں ہوون
 ڈوریاں بد نظری دیاں کالیاں پیریں ہوون
 سر پُگل کیتے چُرمی دا وِل مِل پووے
 سچیاں دے دَر کنوں خالی وِل نہ چلّوں
 حالی رہ پوندے ہیں حالی وِل نہ چلّوں
 ہتھ کوں ہتھ مِل پووے پُگل کوں پُگل مِل پووے
 پل کوں پل مٹھل بندگی چاٹیا ہے
 پل کوں ساجن آساں زندگی چاٹیا ہے
 پل کوں پل مِل پووے پل دا پل مِل پووے

گیت

طعنے ڈیندن لوک ہزار ہن تان سنیاں ڈے دیدار
اکھیاں ڈیکھن کاں نظر ہن تان سنیاں ڈے دیدار
نتِ نتِ سکدی ناویں وکدی تھیندی صدقے گھولے
نہ ڈے رولے نہ بھن بھولے نہ کر سانول اولے
بمحر غاں دا سر توں تار ہن تان سنیاں ڈے دیدار
عشق تیڈے دی لذت وکھری وکھرے رازیں والا
توں تان حُن دا شمنشاہ ہنیں نازک نازیں والا
سارا تیڈا پار اروار ہن تان سنیاں ڈے دیدار
روز تنگھیندیں تانگھاں تیڈیاں بھالے روز جھلیندیں
وس نئیں لگدا وس لگدے تئیں سینے سوز پلیندیں
ہک دلوی تے درد ہزار ہن تان سنیاں ڈے دیدار

بھاگ سولڑے تھیوم شالا آوے دل دا جانی
مل پووم ہا روح دا راجہ آکھے رات دی رانی
ہاں کوں ٹھارم ہا من ٹھار ہن تان سنیاں ڈے دیدار

مست بہاراں گاؤن واراں ڈوہڑے غزلاں آکھن
ٹوبھے تار مطاراں ساجن پکیاں فصلاں آکھن
کونجاں اڈدین جوڑ قطار ہن تان سنیاں ڈے دیدار

گیت

تیکوں ڈیکھاں پُتل میکوں کیا تھی ویندے
ویندا چیتا ہے رل میکوں کیا تھی ویندے

گالھ موہو میڈے نکدی وی نہیں
نیر رکے وی نہیں دل سنبھدی وی نہیں
لڑھدے اکھ دا کجھل میکوں کیا تھی ویندے

ہوش سارے زمانے دی راہندی نہیں
میکوں کہیں دی وی کئی گالھ بھاندی نہیں
میڈا ماہی مٹھل میکوں کیا تھی ویندے

آپ کوں ضبط کر کے جھلینداں مسائیں
تیڈے آوٹ دے پل کوں سہینداں مسائیں
تیڈے نکھرٹ دے پل میکوں کیا تھی ویندے

دل دیاں دھاپیں سدا نال ڈسکن میڈے
لب وی راتیں ڈیناں نال کھسکن میڈے
میڈی ڈمٹی شکل میوں کیا تھی ویندے

چندر چہرے دے انیں جو آ ویندا ہے
میڈے ساجن دا مکھڑا لکا ویندا ہے
تیڈے زلفیں دا ول میوں کیا تھی ویندے

گیت

ساڈے روح کوں پُئل تیڈی سِکِ رہ گئی
ساڈو آیا ننیں ول تیڈی سِکِ رہ گئی

تیڈے تگ تگ کے پیرے گولیندے ریے
تیڈا ناں گھن کے تیکوں سڈپندے ریے
آساں چھاٹیا ہے تھل تیڈی سِکِ رہ گئی

ساڈے پلکیں تیں موتی جڑیندے ریے
ساڈے اکھیاں دے نقصان تھیندے ریے
لُھدا رہ گئے کجھل تیڈی سِکِ رہ گئی

ساڈے لب تیں سدا چُپ دے تالے ریے
ساکوں نت دلربا تیڈے بھالے ریے
ساڈی کیتو نہ کل تیڈی سِکِ رہ گئی

آگے سانولا پیٹنگھیں پاوڻ دے ڈینہ
نال پنچیں دے چوگاں چکاوڻ دے ڈینہ
گئے پکھڑو وی رل تیڈی سک رہ گئی

تیکوں بھل کے وی آساں بھلایا نہیں
چندر چہرہ مگر تیں ڈکھایا نہیں
آگئی ہے ابل تیڈی سک رہ گئی

متاں سمجھیں جو بھالے قبر توئیں ہن
ساکوں ساجن امیدیاں حشر توئیں ہن
جسم گئے توڑے گل تیڈی سک رہ گئی

گیت

روح کوں پیار دی تس رہ گئی اے
مونجھ دی وکھری چس رہ گئی اے

ہر پل میڈے نال اداسیاں
رہ ویندین بھنیوال اداسیاں
توڑے نہ کھل ہس رہ گئی اے

سُدھ نئیں کون ہنڈھا گئے میکیوں
کیڑھے موڑ کھڑا گئے میکیوں
بندڑی پے دے وس رہ گئی اے

کہیں پل تیکوں چین نئیں آیا
توڑے سبھ کجھ ہسی لٹوایا
کیا شے کھی ڈس رہ گئی اے

عشق ہے ویلٹیں وچ ولوایا
تیزی ریت ہے جسمِ جَلایا
نہ پھوگا نہ رَس رہ گئی اے

کہیں دے ناویں آپ کوں لائیم
مَر کے وی میں جی ڈکھلائیم
کیں آکھیے جو کس رہ گئی اے

ساجن سیں نتیں بدلیاں مَر ضیاں
میں ہٹ پیاں لکھ لکھ عرضیاں
نہ قلماں نہ مَس رہ گئی اے

گیت

تیڈے نیناں دی شراب آساں پیتی ودے ہیں
لیندا پیوٹن ہے ثواب آساں پیتی ودے ہیں

ودے رُدے ہیں بھونیں انیں جھٹ جھٹ کے
آساں پیتی ننیں ڈھولا کڈھی گن گن کے
میڈا جانی بے حساب آساں پیتی ودے ہیں

تیڈے پیار دا اے پھول آساں پھول ڈیوون تاں
تیڈا ناں میڈا جانی موہو پول ڈیوون تاں
ننیں رُسٹاں جناب آساں پیتی ودے ہیں

ساڈے اکھیاں وکھرے نظارے لگپن
توں چن پے سارے تیڈے تارے لگپن
رہی وسدا شباب آساں پیتی ودے ہیں

کھلیاں زلفاں جو رخ انہیں آ کھڑدین
ڈھولا مٹھی مٹھی رم جہم لا کھڑدین
کیتا موسم ہے خراب آساں پیتی ودے میں

ساکوں پی کے وی اتلا خیال رہ گئے
دل اہدا اے مجال تے مجال رہ گئے
ساکوں بھلیے ننیں آداب آساں پیتی ودے میں

ایں مے دیاں وے ساہن آساں چوں پاتیاں
بن پائیلیں دے پڑتیں دھالاں پاتیاں
تھیا پڑ سارا ڈاپ آساں پیتی ودے میں

گمیت

ساکوں گل نال لا اساں یار تیڈے میں
اساں پائیاں تیڈیاں میں آساں ہار تیڈے میں
تیڈے تاں ناویں ساڈی جندری تے جان ہے
پیار تاں تیڈا ساڈا دین تے ایمان ہے
اساں ایتھاں تیڈے میں آساں پار تیڈے میں
سنگ تیڈے ہووے تیڈے ہائی ہووے پے
پیریں تیڈے وچ تیڈے تائی ہووے پے
دیدیاں ساڈیاں توں ہنیں دیدار تیڈے میں
خیراں تیڈیاں میں تے چنگایاں تیڈیاں میں
ماں تیڈے ہن تے وڈایاں تیڈیاں میں
میخانہ ساڈا توں ہنیں میخار تیڈے میں
توں تاں ساڈا ساجن ہیویں یار ساڈا ہنیں
چین ساڈے دل دا قرار ساڈا ہنیں
شیشہ ساڈا توں ہنیں سنگار تیڈے میں

گیت

ساکوں اُپٹے ناویں لا جانیاں

ساکوں پیریں پیٹھ ہنڈھا جانیاں

تیڈے باجھ نہ یار گزارے ہن

ساکوں تیڈے یار سہارے ہن

ساکوں وسدیں نال وِسا جانیاں

تیڈا میل سہیندے رہ ویسوں

تیڈے پیر دھویندے رہ ویسوں

تیکوں ڈیسوں روز دُعا جانیاں

ساہ سینے یار اُدھارے ہن

تیڈے پیار دے یار سہارے ہن

آ پیار دے نال آلا جانیاں

شالا جیویں جیوٹن جوگا
لکھ لکھ تھیویں جیوٹن جوگا
ساڈیاں مونجھاں آن مکا جانیاں

ساجن ساجن ساجن سنیاں
چھنیل چھبیل چھنیاں چھنیاں
سارے گا سارے گا سا جانیاں

گیت

اکھیاں روون دل گھراوے
یار بناں ہن چین نہ آوے

چڑے پدھرتیں رات آگئی ہے
بن بادل برسات آگئی ہے
تانگہ دی تائی بجاہ بھرکاوے

تاریں سنگ پرنا گئیں جانی
مونجھ ، کُنوار بٹا گئیں جانی
کمیں جاہ کئی شے مول نہ بھاوے

تن وچ تس ہے یار ملن دی
گالہ بھلی ہے کھلن ہن دی
بجر اویڑا روز رواوے

ایوں جُھر جُھر جھورے تھے میں
چُھر چُھر تھے میں چھورے تھے میں
ہر کئی جھٹھیں نال الاوے

ساجن ڈھیر دُعا منگدے میں
پیریں دے وچ جاہ منگدے
مولا وچھڑیے آپ ملاوے

اَچاں دلرمی الف دے اولکھ اچ ہنیں اَچاں "یے" تئیں جُلٹے ول پچھیں
 اَچاں ویڑھے وچ بے حال ودیں اَچاں تھل وچ رُلے ول پچھیں
 اَچاں پڑھے "میم" محبت کوں اَچاں راز وی کھلے ول پچھیں
 اَچاں ساجن تُلدے نین وڈن اَچاں آپ وی تُلے ول پچھیں

توں نال ہوویں تاں ہر رنگ دیاں کھر ونگاں ٹھاہنیں پانہیں کوں
 کئی ونگ وی پینیں تڑدی نئیں سب پوریاں آندیں پانہیں کوں
 جڈاں وعدہ کر نہ ول آویں ول ونگاں کھانڈیں پانہیں کوں
 نہ ساجن پانہیں چس ڈینیں نہ ونگاں بھانڈیں پانہیں کوں

پندھ پاٹی دے پہوں اوکھے ہن اے گلہ تاں ساری چاڈی ہاں
 کئیں حال نبھاوٹی پوندی ہے مہنیوال دی یاری چاڈی ہاں
 ہن جے تئیں ساہ میں تئساں پئی بھانویں ہاں من تاری چاڈی ہاں
 توں ساجن نہ سمجھا میکوں ہاں آپ کھجھاری چاڈی ہاں

نہیں مُت رکھیا ڈو ڈسکیں دا میڈیں اکھیاں کوں پھر کینجھا ہا
 کئی ہنچھ نہیں تھاری سینے تیں اینکوں رب چائے ڈر کینجھا ہا
 میں سوچے اچکل نک پوسی پر ودھدا گئے شر کینجھا ہا
 جیکوں ساجن کر ویران گئیں جڈاں وسدا ہا گھر کینجھا ہا

تیکوں سارا جگ "جگ" ڈیندا گئے ہے آگ آچاں میں چھڑدی ہاں
 تیڈیاں ساریاں واریاں ہن سنیاں کمیں شرط بناں میں چھڑدی ہاں
 تیڈی آگ سجیندیں ہونیں سانول توڑے مرپوساں میں چھڑدی ہاں
 میڈا ساجن کوئی احساس نہ کر ہووے ڈھپ یا چھاں میں چھڑدی ہاں

میڈی خیر ہے دل! توں پورے کر تیڈے جیرھے ناز ادھورے ہن
 آچاں وقفہ ویٹ کریندے ہن آچاں سک دے ساز ادھورے ہن
 آچاں کجھ کجھ ہوش سلامت ہے آچاں عشق انداز ادھورے ہن
 آچاں ساجن روزے رکھدی چل آچاں روح دے راز ادھورے ہن

میں ازل کنوں تیڈے نانویں ہاں بھتہ لوڑھ پووی کم لا چھوڑیں
 تیڈے گل دا ہار نہ سہی سانول میکیوں پیریں بیٹھ ہنڈھا چھوڑیں
 جڈاں تھک پوویں کر خرچ میکیوں کہیں آتے کون سر چا چھوڑیں
 کہیں موڑ تیں جیکر یاد آواں کر ساجن صرف دُعا چھوڑیں

تیڈے پیار دے بھیرے ہوون پے کر بھیرے خان نکھیڑیں نہ
 میڈے سر تیں ہک نہ تڑ پوسن کئی کئی آسمان نکھیڑیں نہ
 میں جسم تیڈا توں جان میڈی میڈے جسم توں جان نکھیڑیں نہ
 بے نکھڑیو ساجن رُل گنیں دا ویسی اُچڑ جمان نکھیڑیں نہ

بے نچدی نہ میں نچدی نہ بے نچدی ہاں تاں نچدی ہاں میں نچدی ہاں
 نہ نک وچ نتھ نہ گھگھرو ہن بن پائیل پڑ تیں مچدی ہاں میں نچدی ہاں
 تھی دھوڑ دے سنگ میں دھوڑ مٹی ویندی آپٹے اندر رچدی ہاں میں نچدی ہاں
 ہاں ساجن فائق ملانکہ توں کتھ آپٹے آپ کون نچدی ہاں میں نچدی ہاں

تیڈی ضد ہئی ول نہ ٹکرا دی تیڈا قول اونوں بھڑا مچ رہ گئے ، تیڈا سچ رہ گئے
 نوہی کہیں ڈینہہ بھل کے بھال کیتی تیڈی دید کنوں سچ سچ رہ گئے تیڈا سچ رہ گئے
 میڈے سکدے ہن ہتھ لوئی کیتے تیڈے میندی وچ غچ مچ رہ گئے تیڈا سچ رہ گئے
 میڈی دھال دی کاں کاں شہر کیتی تیڈا ساجن پچدا سچ رہ گئے تیڈا سچ رہ گئے

کھل کھل دی دلوی روندی ہئی ہا درد ازار کڈن دا
 کہیں چور دی دل وچ سر سر ہئی ہا کوئی کھڑکار کڈن دا
 اَن ڈٹھیاں ونجھاں مَن وچ ہن ہا ہاں تیں بار کڈن دا
 ڈینہہ ساجن سڈ سڈ لہ ویندن گئے خان وسار کڈن دا

او آپ نہیں نکھڑیا میں کولوں او میکوں نال سلماڑی گئے
 چھڑی نندر نہیں چئی گیا نال اپنے میڈے خواب خیال سلماڑی گئے
 میڈے سچ ویڑھے وچ آسیں دا کئی ڈیوا ہاں سلماڑی گئے
 اچھا ٹھیک اے ساجن ول بسوں کر ہکا گال سلماڑی گئے

وَلِ مِلْسُوں اَکھ کے نِکھڑیا ہا اوندی گال کول گولوں کتھِ مِلْسِ
 بھئیوال بٹایا ہا جیکوں بھئیوال کول گولوں کتھِ مِلْسِ
 جیڑھا ڈکھ ڈے گئے اوہو سکھ ڈیسی ڈکھ ٹال کول گولوں کتھِ مِلْسِ
 چلو ساجن آپ تاں نئیں ملدا اوندے مال کول گولوں کتھِ مِلْسِ

ہنچھ ڈک ڈک پلکاں تھک پیاں ہن گپیاں اکھیاں لس میکوں رونوٹ ڈے
 میں روساں سہکدے سینے دی لہ پوسی تس میکوں رونوٹ ڈے
 جینویں کھلن دی ہے اونویں رونوٹ دی، ہے اہٹی چس میکوں رونوٹ ڈے
 پیا ساجن کہیں تے کئی تیڈا نئیں لگدا وس میکوں رونوٹ ڈے

جے انج تھیندیں تاں بے شک تھی کوئی گال اساڈے ذمے لا
 ہک لختہ بہہ تھی کول ساڈے کر حال اساڈے ذمے لا
 کجھ ڈیکھ ساڈیں مجبوریں دو اکھ بھال اساڈے ذمے لا
 اے ساجن روح دیاں گالھیں ہن روح نال اساڈے ذمے لا

توں ڈیکھ گھنیں رنگ رنگیں دے تیکوں اینجھے رنگ وچ رنگ ڈیوں
 گھنیں ڈھول میہاگاں مرضی تیں تیکوں نال ڈوباوے ڈھنگ ڈیوں
 ساڈی سونہ دی تیکوں سدھ پوسی آسمان دے تارے منگ ڈیوں
 تیکوں رنگ پور جیکر راس نہیں تیکوں ساجن سارا جھنگ ڈیوں

توڑے ٹکریا نئیں تاں وی نکھڑیا نئیں تن گانویں سکدے ساہ ہن پے
 ہک توں کائیں پیا سب کجھ ہے او تھل ہے پیا او ہے راہ ہن پے
 تیڈے جاہ جاہ پیرے نقش ہن پے میڈے سجدے وی جاہ جاہ ہن پے
 اولویں ساجن سینہ پلدا پے ہتھ پیر وی تترے بجاہ ہن پے

ساڈا لکھ لکھ دل آہے تیڈے نال الاوں تیکوں کول پلہاؤں
 رت ہووے بھانویں نہ ہووے ہتھ بیندیاں لاؤں تیکوں کول پلہاؤں
 آساں اکھ دے موتی آس ایچ ٹک تیڈیں پیریں پاؤں تیکوں کول پلہاؤں
 ساڈا ساجن ایویں دل آہے ایں پیت نبھاؤں تیکوں کول پلہاؤں

ڈینہہ ڈینہہ دے بھوگ نوں ہوندن اچھا جینجھے ڈینہہ ہن نک ولسن
 ہن رووٹ دے یا کھلٹ دے ہن بھانویں اوں ہن این ہن نک ولسن
 ڈکھ ڈپٹ ڈکھالیاں شینہہ دیاں ہن اے وی عارضی شینہہ ہن نک ولسن
 میں مکھاں ساجن نال میڈے تیڈی مونجھ دے مینہ ہن نک ولسن

آساں دھمی توں گھن شام توئیں تیڈی تانگھ دیاں تائیاں تئدے ہیں
 بے توں ساڈا ننیں بن سکدا کتھ آپے آپ دے بئدے ہیں
 ساکوں کنیں رستے تیں ٹور چھوڑی وڈے قدم قدم تیں جھنڈے ہیں
 تیڈی گول دے ساجن سال یکے نہ یاد آندن نہ گٹدے ہیں

فی الحال حالات دی زد وچ ہیں جڈاں چھٹ پئی چیل ولا ملوں
 کہیں ڈینہہ دی کئی گن سچ وی ننیں کہیں چرک سویل ولا ملوں
 ساڈیں آسیں دی کئی میر ملاح گئے بیڑی ٹھیل ولا ملوں
 بے ساجن جگ دے رولیں توں کڈی مل پئی ویہل ولا ملوں

سکِ نالِ سلماڑیے رہ گئے ہن میڈے ساہ لقمان دو ننیں اُپڑیے
وا نالِ سنیے بیچھے ہم او وی شاید خان دو ننیں اُپڑیے
میڈے قاصد وی گئے راہیں زلِ اوندے کہیں دربان دو ننیں اُپڑیے
میں ساجنِ عرش ہلا ڈیندی میڈے ہتھ آسمان دو ننیں اُپڑیے

جے ہتھ آسمان دو اُپڑ ویندے میں بھونیں آسمان ملا ڈیندی
ہک میں نہ ملدی خان کوں ونچ ہر کہیں کوں خان ملا ڈیندی
کئی راہیں زلدا مل ویندا ہتھ نپ دربان ملا ڈیندی
میں ساجن ہر ہک روگی کوں گھر گھر لقمان ملا ڈیندی

اُگیں مونجھ کنوں دلِ ماندی ہی ہن مونجھ ہے ماندی دل کولوں
نہ رووٹ دی نہ کھلٹ دی کئی کو ننیں آندی دل کولوں
کہیں نالِ آلائے دل کیا آلائے دل ننیں تھئی واندی دل کولوں
ہک ساجن صرف جیاتی ہے جیڑھی خوف ننیں کھاندی دل کولوں

تیڈی مونجھ پہاڑ توں باری ہے کئی وِہم گان ان ننیں چودے
تیں پاگل کر گل پاتا ننیں تیڈے بہوں احسان ان ننیں چودے
میڈے سینے وچ میڈے آسیں دے کئی کئی ارمان ان ننیں چودے
آ ول آ ساجن جند جیوی تیڈے درد جوان ان ننیں چودے

دل پاگل دھاپیں کیوں تھیندیں ہر سونہاں یار ننیں ہو سگدا
جیرھا یار ہوندے پس یار ہوندے ہر یار اغیار ننیں ہو سگدا
تیڈی مونجھ دے بار ہن تیڈے ہن پے کہیں دا بار ننیں ہو سگدا
ہر بندہ ساجن ننیں دلڑی ہر کوئی دلدار ننیں ہو سگدا

بھانویں پار وِسیں یا آن وِسائیں اروار دُعائیں سانجھ رکھیں
کہیں بندے دیاں وی ننیں ہوندیاں بے کار دُعائیں سانجھ رکھیں
دل نال تیکوں ہمہ ڈیندے ہن پیار دُعائیں سانجھ رکھیں
میڈا ساجن تیڈے کم اوسن میڈا یار دُعائیں سانجھ رکھیں